

STEZICE

Šolsko leto 1994/95

STEZICE

maj 1995

Letos sem postal prvošolec. Rad hodim v šolo. V šoli sem se že veliko naučil.

Med odmorom se rad pogovarjam s sošolci ali pa se igramo. Odmor hitro mine in zopet se začene pouk.

ANDRAŽ KIKEL, 1.a

PRED VRATI

Ko sem začela obiskovati osmi razred, sem vse bolj pogosto razmišljala o izbiri poklica. Vsak večer sem v postelji premišljevala o svojem cilju. Spraševala sem se, premišljevala in tehtala. Odločiti se bo treba. Odločiti o delu, ki ga bom opravljala vse življenje. Pogovarjala sem se s starši, s sestrami, z bratom in s prijatelji. Večkrat nisem mogla spati, saj sem se vse bolj zavedala, da stojim pred vrati. Za temi vrati se pot razcepi najprej na dve poti, potem na štiri in na koncu na mnogo poti, ki vodijo skozi življenje. Res je. Mnogo poti, mnogo različnih možnosti in poklicev. Toda izbereš lahko le eno! Le ena je prava. Tudi če greš po poti, ki je široka, kjer so vsi kažipotni usmerjeni v isto smer, slej ko prej prideš do križpotja in takrat se moraš odločiti.

Veliko je poti, po katerih bi hodil.

Nekatere so kratke, druge zanimive, ena pa je prava. Ena ti nudi potovanje, druga skakanje. Toda le ena pa je tista, ki ti nudi to, kar si zares želiš. Tako sem premišljevala in neke noči sem celo sanjala, da so se pred mano odprla vrata. Gledala sem na vse poti, ki so me vabile. Kar na vsem lepem se je pred mano pojavilo veliko ogledalo. V njem sem videla sebe kot tajnico, učiteljico, zdravnico... Ko so podobe zbledele, sem ob poti videla ljudi, ki upajo da bom izbrala pravo pot.

Mnogo dlani je čakalo na mojo roko. Toda primem lahko le eno. Končno sem zakorakala po široki poti, ki se je po štirih korakih razcepila. In kaj sedaj? Zopet sem bila zbegana. Zopet se je pojavilo mnogo dlani in po dolgem prmišljevanju sem prišla za roko, ki me je privedla do Filozofske fakultete. Kar na vsem lepem sem zaslišala zvonjenje. Zavrtelo se mi je v glavi in nekaj trenutkov za tem sem lažala v svoji postelji. Ko smo poslali prijavnice, se je del teh mojih sanj že uresničil, ostalo pa upam, da se bo v prihodnje, ko bom spoznala, da sem ravnala prav.

KARLA KODER, 8.b

V ŠOLI

Rada hodim v šolo. Med odmorom skačem elastiko in se tudi igram. V šoli pišemo, rišemo, delamo z lego kockami, tudi računamo. Sedim zraven tovarišice. V šoli je zelo zabavno.

EVA HLEBŠ, 2.a

Pri učenju nam je v veliko pomoč delovni zvezek. Včasih moram iti pred tablo računati. Najraje pišem stavke. Med odmorom skačemo elastiko.

TINA MLINARIČ, 2.a

Med odmorom vedno končam snov iz prejšnje ure, pojem malico in grem v stranišče. V šolo zelo rada hodim.

ANITA DUBAVČIČ, 1.a

Rada hodim v šolo. Ko je odmor, se igram z Barbikom. Zelo rada se učim. Ko pridem domov, naredim nalogo. V sredo imamo tudi pevske vaje.

TANJA MEGLIČ, 2.a

V mojem razredu se med poukom učim. Nalogo pišem doma. Med odmorom se včasih lovim, včasih pa sem priden. V šolo zato rad hodim.

NEJC GOLMAJER, 1.a

Moje ime je Matej. Hodim v 1.a razred. Moji učiteljici je ime Beti. Sedim v tretji klopi s sošolcem Dominikom. Med poukom vedno poslušava. Najraje rešujem naloge v delovnem zvezku. Ko je odmor, nam učiteljica da naloge. V šolo hodim zelo rad, ker se veliko naučim.

MATEJ GEČ, 1.a

Naša šola stoji med bloki v Bistrici. Imamo veliko učilnic in prijaznih učiteljev. V telovadnici imamo umetno steno za prosto plezanje. Imamo tudi dežurne učence. Ti so iz višjih razredov in skrbijo, da v šolo ne pride kakšen nepridiprav.

Učenci iz dramskega krožka nas včasih razveselijo s kakšno igrico. Nekateri učenci smo v šoli bolj razposajeni, drugi manj. V naši šoli je lepo, zato jo rad obiskujem.

URBAN ŽITNIK, 2.c

Zelo rad hodim v šolo. V šoli se marsikaj novega naučimo. Imamo več predmetov. Najboljša predmeta v šoli sta mi telovadba in matematika. Predmeta sta mi zelo všeč, ker rada računam in telovadim. Pri telovadbi se včasih lovimo ali pa se igramo med dvema ognnjema. Pri matematiki pa rada računa in rešujem tekstne naloge ali jih pa sestavljam. Tudi ostali predmeti so prijetni, vendar čez matematiko in telovadbo jih ni.

MELANIJA KOGOJ, 2.c

MATEJ IN ZOBOZDRAVNIK

Živel je deček Matej. Zvečer ga je močno bolel zob. Zelo je stokal. Naslednji dan je šel k zobozdravniku. Potrkal je in vstopil. Zobozdravnik ga je vprašal: "Kaj ti je?" Matej je odgovoril, da ga boli zob. Zobozdravnik je odpulil zob. Zdaj je bil mir prd zobobolom.

GAŠPER ŠVAB, 2.a

PRI POUKU

Zazvonil je šolski zvonec. V razred vstopi učiteljica. Danes se bomo pogovarjali o pomladi in zelo mi je všeč, kadar se učimo o naravi. Zanimivo je bilo tudi, ko smo se pogovarjali o vlakih. Kadar pridno poslušam učiteljico, si veliko zapomnim. Včasih smo preveč razposajeni in ne sledimo pogovoru in takrat se učiteljica tudi razjezi. Veliko beremo in se učimo računati. Računanje mi je všeč. Počnemo še toliko drugih prijetnih stvari in zato sem rad v šoli.

MATIC MOČNIK, 2.c

MEDVEDEK IN LISICA

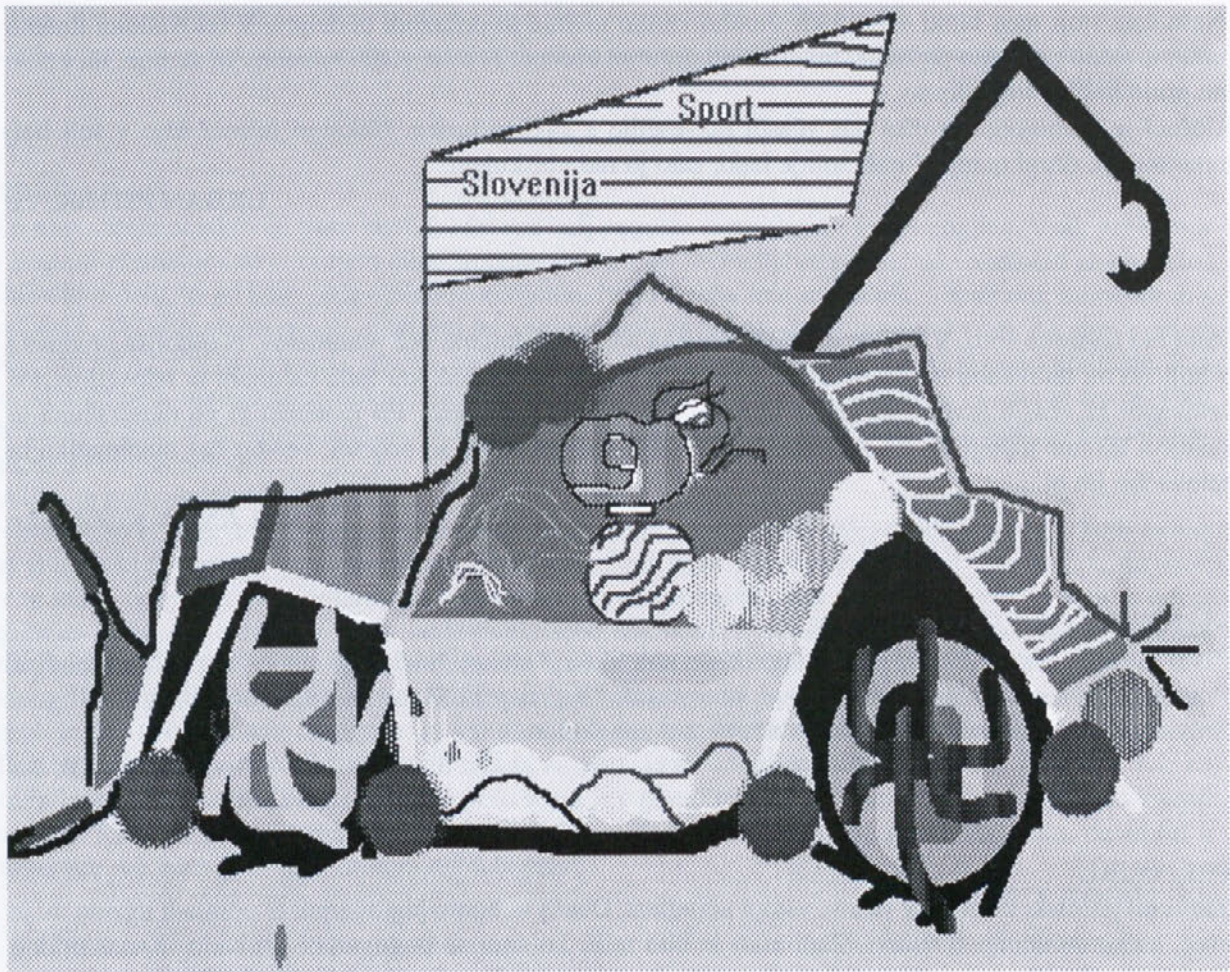
Nekoč je živel rjav medved. Stanoval je v temnem brlogu. Medved je prodajal dober sladki med. Neke noči je prišla v medvedov brlog lisica in mu pojedla sladek med. Zjutraj se je medved zbudil in se močno razjezil. Bil je zelo jezen medved. Ugibal je, kdo mu je pojedel med, ali sladkosnedni zajec, ptič, jež, srna ali divji prašič. Ampak na lisico ni pomislil. Sklenil je, da bo poklical medvedje policaje. Medvedji policaji so prišli. Medved je rekel, da mu je nekdo ukradel med. Potem so šli v gozd. Našli so lisičino, zavohali so med. Pogledali so v lisičino. Notri se je sladkala lisica. Potem so jo medvedji policaji odpeljali v zapor. Tam je morala jesti samo špinačo. Medved je srečno prodajal med.

EVA HLEBŠ, 2.a

REVEN PES

Nekoč je živel reven pes. Ni imel gospodarja. Potepal se je po ulicah. Nekega dne je prišla mimo deklica in videla psa. Vzljubila ga je in vzela za svojega. Pes je dobil gospodarja, ni bil več potepuški in reven pes.

URŠA STARC, 2.a

Jaz bom čuvar konjev. S konji bom ravnal zelo nežno, ker je to zelo nežna žival. Poslušna, rad te ima. Je svežo in suho travo. Zelo mi je lep, rad ga imam, ker hitro teče. Ima zelo lepo grivo in dolg rep. Imam zelo rad živali, najraje imam konje.

IZAK JURČIČ, 1.b

Ko bom velik, bom policaj, ker sem tako bister. Gotovo bom zmerjal take voznike, ki bodo dirkali. Pa veliko plačo bom imel. Ko bom policaj, moram biti previden, da se ne bi zaletel.

DARKO BABIČ, 1.b

Meni je pri pouku zelo všeč. Ker pa se med poukom tudi zabavamo, mi zelo hitro mine. Najboljši pa imamo dodatni pouk. Pri dodatnem pouku se igramo razne igrice in rešujemo križanke ter razne druge naloge.

LENČA POGAČAR, 2.c

V šoli mi je najbolj všeč malica. Ko pridem domov, odložim torbo in potem se preoblečem. Naredim nalogo. Včasih mamici pobrišem posodo. Doma berem knjige za bralno značko. Rada hodim v šolo. V šoli se rada učim. Uči me tovarišca Joži. V šoli rada računam.

ANA KOKALJ, 1.b

Naš delovni dan v šoli je sestavljen iz štirih ur pouka. Pri uri slovenščine se učimo o samostalnikih in kako pravilno postavljamo ločila. Zelo rad imam spoznavanje narave in družbe, ker se sedaj učimo o sadovnjaku. To mi je še posebno všeč, ker imamo tudi doma sadovnjak.

Najraje od vseh ur pouka pa imam telovadbo. Všeč so mi vse igre z žogo, rad tudi tečem in delam prevale.

GREGA MEGLIČ, 2.c

MOJ RAZRED

Moj razred je 4.b. V razredu nas je 20 učencev. Naš razrednik je gospod Tone Šivic. Sošolci in sošolke se med seboj dobro razumemo. Sošolke, s katerimi smo ves čas skupaj, so tudi moje najboljše prijateljice. Zelo se veselim, ko gremo z razredom na izlete. Želim se, da bi do konca osemletke ostali vsi skupaj.

ALMA KORAC, 4.b

ŠOLSKI DAN

Všeč mi je to, ko tovarišica naprej pride v razred in najprej sestavljamo karton. Ni mi všeč slovenščina. Všeč mi je tudi telovadba. Danes smo imeli glasbo in smo napisali pesmico Kaj mi pleše črni kos.

ŽIGA PAGON, 2.b

Na naši šoli imamo zelo veliko krožkov, katere lahko obiskujemo učenci. Moji najljubši krožki, ki jih obiskujem, so pevski zbor, likovni in lego krožek. Sedaj sem v drugem razredu in komaj čakam, da bom v tretjem, da bom lahko obiskovala računalniški krožek.

TINA GARIBOVIČ, 2.b

V šoli mi je zelo zanimivo, ko delamo kaj za likovni pouk. Pri slovenščini mi je zelo dolgčas. Pri matematiki je zelo zanimivo, ko tovarišica pove rezultate.

LUKA VOGELNIK, 2.b

Meni je zelo všeč v šoli. Imamo prijazno tovarišico. Vse nas ima enako rada. Jaz hodim v šolo, da se kaj naučim. Vsi predmeti so mi všeč. Matematika in slovenščina sta mi najbolj všeč.

ANA VERBIČ, 2.b

Najbolj mi je všeč telovadba, zato ker se gremo med dvem ognjema. Vesel sem tudi, ker bom dobil konec leta priznanje za bralno značko, zato, ker sem prebral štiriindvajset knjig. Ni mi pa všeč to, da ne sedim s svojimi prijatelji.

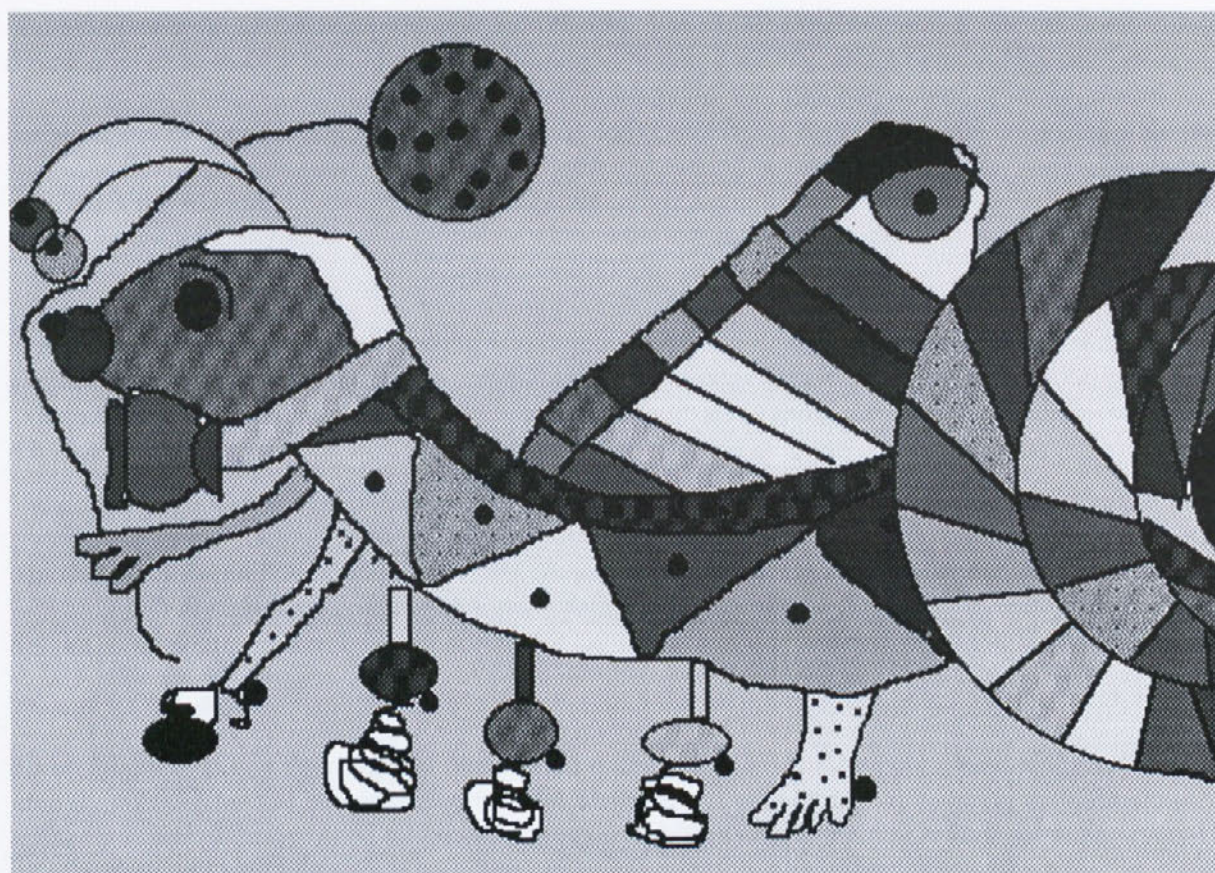
JAN SAJOVEC-DOLINAR, 2.b

V šoli je včasih prijetno, včasih pa ne. Najraje imam matematiko. Čeprav rada hodim v šolo, grem še raje domov. Ker se bliža konec šolskega leta, pa se že veselim končnega izleta in pa počitnic.

ANJA VOGRIN, 2.b

V našem razredu je lepo in veselo. Razumemo se s sošolci in sošolkami. Med poukom lepo poslušam, kar nam gospa Breda razlaga. Med odmorom skačem s kolebnico, elastiko ali pa se pogovarjam z Ano, Ivano, Tino in Petro. Razred imamo vedno okrašen. V njem so nove omare in knjige.

MANICA ŠMEJIC, 2.b

MOJ RAZRED

V razredu nas je 27. učencev. Naši učiteljci je ime Beti. Je zelo prijazna in dobra. Včasih nam da veliko naloge. Učimo se pisati tiskane črke in računati do deset. Učimo se tudi o naravi. Z učiteljico se tudi pogovarjamo in zabavamo. S sošolkami in sošolci smo prijatelji. Moja najboljša prijateljica je Mateja. Med odmori se zabavamo in pišemo naloge.

Za božič in novo leto smo okrasili razred. V razredu imamo tri table. Na dveh piše učiteljica razne stvari, na tretji pa imamo naloge. V razredu imamo tudi mizo za malico. Malico nam prinesejo reditelji.

NASTJA GOSAR, 1.a

Ko bom zrasel, sem se odločil, da bom avtomehanik. Zato da bom imel umazane roke. Imel bom veliko plačo.

DOMEN ROPRET, 1.b

Ko bom velika, bom frizerka, ker že friziram babi, včasih pa še mami. Ta poklic mi je všeč, zato bom frizerka. Šla bom za veliko frizerko. Mogoče že pri 19 letih. Delala bom v frizerskem salonu. V katerem mestu še ne vem.

MAŠA ŠVAB, 1.b

MOJA MASKA

Oblekla sem si rdeče tople žabe, rdeč dres in rdeče široke prozorne hlače. Mami mi je postavila na glavo črno lasuljo, nalakirala mi je nohte, za vrat mi je obesila veliko verižico. Na oči mi je dala tudi rdečo masko. Usta sem imela pobarvana rdeče. Po obrazu sem imela veliko zlatega prahu. Na koncu sem dobila še pajčolan. Pogledala sem se v ogledalo. Videla sem turško princeso. Bila sem si zelo všeč.

URŠA ZAGMAJSTER, 1.b

ZVESTI PRIJATELJ BOGDAN NOVAK

Z učiteljico za slovenščino smo se odločili, da pošljemo pismo pisatelju Bogdanu Novaku. Čestitali smo mu za njegov 51. rojstni dan in ga povabili na obisk v naš razred. Čez teden dni nam je poslal dolgo pismo in obljubil, da bo prišel na našo šolo, kadar bomo želeli. Dogovorili smo se za 24.4. 1995.

In res je prišel k uri slovenščine. Najprej nam je prebral nekaj njegovih pesmic. Bile so smešne in so bile vsem všeč.

Povedal je, da je kot otrok hotel postati Robinson Crusoe. Mami je vzel cekarček, šivanko, vžigalice in nož. Odpravil se je proti Rožniku. Na poti ga je obšla misel, kaj če mu mama umre, ko bo on trideset let od doma. Zato se je odpravil domov.

Mi smo bili radovedni, spraševali smo ga, prijazni pisatelj pa je odgovarjal.

KDAJ SE VAM JE PORODILA MISEL, DA BI POSTALI PISATELJ?

Pisatelj sem postal v četrtem razredu, ko smo pisali spis o naravi. Cel teden sem opazoval naravo. Potem sem v šoli popisal kar štiri strani. Za ta spis sem dobil petico. Potem mi je pisanje prišlo v kri. V osmem razredu sem pisal tudi ljubezenske pesmi.

KOLIKO KNJIG STE NAPISALI?

Napisal sem 26 knjig. Deset knjig za odrasle in šestnajst knjig za otroke.

KOLIKO ČASA PIŠETE ENO KNJIGO?

Različno. Belo past sem pisal en mesec. Knjigo Lipa zelenela je pa pišem že od leta 1987.

Veste, o sami zgodbi dolgo razmišljam, dolgo jo nosim v sebi. Potem pa sedem in jo kar hitro napišem.

S ČIM SE ŠE UKVARJATE?

Sedaj, ko prihaja pomlad, imam veliko dela na vrtu. Drugače pa zelo rad gobarim in kuham.

ZAKAJ STE V KNJIGI LEPOTEC BUČKO OMENILI NAŠO ŠOLO?

Vašo šolo sem omenil zato, ker ste bili prvi učenci, ki ste me povabili na obisk.

KAKŠNE KNJIGE NAJRAJE PIŠETE?

Najraje pišem vesele, šaljive zgodbe.

KAKO STE SE POČUTILI, KO JE IZŠLA VAŠA PRVA KNJIGA?

Bil sem srečen. Knjigo sem držal pred sabo in se je nisem mogel nagledati.

Za konec smo se skupaj fotografirali, mu poklonili šopek rož, ilustracije Bele pasti in zvestemu prijatelju Bogdanu Novaku zaželeli še veliko let. No, pa še mnogo knjig naj napiše za nas mlade bralce.

MATJAŽ ŠTRUKELJ, 6.c

Vas žvaki prijatelj
Bogdan Novak

KO SE HLAČE TRESEJO,...

Ko sem šel nekoč od maše, je bila že tema. Mislim, da je bil ravno petek, 13.. Do Matejeve hiše je bilo vse vredu, potem pa se je začelo. Naša hiša je od Matejeve oddaljena kakih sto metrov, vmes pa ni nobenih hiš. Ko sem hodil proti domu, sem gledal v tla. Zdelo se mi je, da mi nekdo sledi. Obrnil sem se, a nisem videl nikogar. Spet sem pogledal v tla in videl senco. Obstal sem, senca tudi. Spet sem šel naprej, a tista senca je šla za menoj. Spet sem obstal, potem pa - gas proti domu. Mislim, da sem bil takrat hitrejši od Carla Lewisa. Celo noč sem razmišljal o tisti sencu.

Zjutraj sem rekonstruiral dogodek in ugotovil, da je bila vsega kriva moja lastna senca.

ALEŠ PAPLAR, 6.c

Živim le zate

In to ti priznam,

Vem, da ljubim te,

A ne pozabim te nikdar.

Jaz le tebe sanjam,

A ti tega ne veš,

Ljubezen sije iz mojih oces.

O ti ki moja sreča si.

Veliko pomeniš mi.

Enkrat ljubiš resnično.

Citronček pozdravlja te mično.

ŽIVA JALOVEC, 6.c

OH, TA LJUBEZEN

Zaljublil sem se kar tako v trenutku in začelo se je. Nisem vedel, ali naj bi bil srečen ali žalosten. Žalosten zato, ker sem nekje v srcu vedel, da se ne zanima zame. Tako sem ljubezen držal zase. Doma so takoj vedeli, da je nekaj narobe, saj sem hodil od doma, opustil učenje in se začel čudno obnašati. Vedel sem, da se ne zanima zame, a nek up je obstajal. To pa je bilo najhujše. Potem se je zgodilo. Začela se je videvati z drugim. Sprva si nisem hotel priznati, da je to res. Peklo me je tudi to, da se je videvala z mojim prijateljem. Pomislil sem, da bi se stepel z njim, a sem spoznal, da on ni nič kriv. Skušal sem jo pozabiti, a ni šlo. Nekako mi je ostala v spominu, toda prebolel sem jo že.

JOŠKO MESIČ, 7.b

IGRALI SMO IGRICO

Nekega dne je sredi pouka gospa Silva rekla, da bomo učenci, ki smo se prijaviili na dramsko recitatorski krožek, igrali igrico. Najprej nam jo je prebrala. Določili smo, kdo bo igral kakšno vlogo. Potem smo začeli z vajo. Vadili smo več kot en mesec, ponavadi dvakrat ali trikrat na teden. Ko smo se naučili, smo se pripravljali na nastop v osnovni šoli Kovor. V Kovorju smo se oblekli v oblačila, ki smo jih prinesli s seboj. Nastop nam je uspel brez težav. Potem smo še nastopali na naši šoli. Nastopili smo za za prve, druge, tretje in četrte razrede. Ta teden pa bomo še enkrat nastopili za višje razrede.

TEJA OMAN, 4.a

JAZ SEM SOBNA RASTLINA

Ime mi je Pajkovka. Živim v sobi. Veronika me velikokrat zaliva. Kadar me Veronika zaliva, takrat hitro rastem. V eni minuti postanem vsa zelena. Imam majhne korenine. Včeraj je prišel k nam slikar. Moral je narisati pajkovko. In na ves glas je zavpil: "Hura, hura! Prav to rastlino sem iskal." In me je narisal. Potem je odšel domov. Bila sem srečna, da sem bila slikarju všeč.

VERONIKA BOHINJEC, 3.c

ZAJČEK IN ŽELVA

Nekega dne je zajček zagledal želvo, ki se je sončala. Povabil jo je na jutranji tek. Želva mu je prikimala. Drugi dan sta zajček in želva začela s tekom. Zajček je imel veliko prednost, zato se je ustavil, da se spočije. Želva pa je bila že zelo blizu zajčka. Zajček se je še vedno sončal. Ampak želva ga je kar kmalu ujela. In ko se je zajček zbudil je bila že trda tema. Želva je imela veliko prednost. Zajček je tekel, kar so ga nesle noge. Ampak želva je bila že na cilju. Zajček je sklenil, da se ne bo več bahal.

NAUK: Ne bahaj se preveč!

URBAN ZALETEL, 2.a

MALI MIŠEK

Mali mišek potepuh
v mali luknjici leži
pa zakruli mu trebuh
in se mišek prebudi.

Lačen v kuhinjo odskaklja
in zagleda mehki sir,
zobka v sir zaglodata,
mišek pa se že redi.

Zdaj zaspan je spet postal,
si očistil svoj kožuh.
Ker postal je predebel,
kličemo ga debeluh.

ANŽE LAUSEGEER, 3.c

Naš Marko nič rad ne bere. Učiteljica mu neprestano teži z bralno značko. Končno le nekaj prebere in se odloči za tekmovanje za bralno značko. Mamica zvečer rada bere. Marko priteče k njeni postelji in jo vpraša: Kaj moraš pa ti prebrati za bralno značko?

MOJA VOŽNJA V PORTOROŽ

V Portorož sem se peljala z avtomobilom. Imela sem avto BMW. Ko sem šla na pot, sem veliko videla. Peljala sem se skozi velik gozd. Tam je bilo veliko smrek in dreves. Ko sem prišla v mesto, je bilo vse drugače. V mestu je bilo veliko prometnih znakov in semaforjev. Peljala sem se čez Ljubljano. Ko sem prišla v Portorož, sem bila vesela.

LEA STRITIH, 3.c

V ŠOLI

Med tednom, ko vstanem, je moja prva pot, pot v šolo. Na rame si dam nahrbtnik in odidem. V šoli je zanimivo. Med poukom se učimo. V šoli se naučiš zanimive stvari. Imamo več predmetov. Najraje imam matematiko. V šoli je zanimivo tudi med odmorom. S prijatelji se takrat pogovarjamo in igramo. Tudi malica, ki jo imamo med odmorom, je dobra. V šoli imamo interesne dejavnosti. Jaz hodim k lego in likovnem krožku.

ALEKSANDRA JOVIČ, 2.c

V ŠOLI

Vesel sem, kadar imamo na urniku telovadbo. Tam se žogamo in igramo. Rad imam tudi odmor z malico. Najbolj sem vesel, ko zaslišim zvonec, ki oznanja konec šolskega dne.

DEJAN HRGOVIČ, 2.b

Ko sem bil majhen, nisem smel preveč tekati naokrog, ker sem začel takoj težko dihati. Zdaj je že bolje, zato lahko telovadim. Telovadbo imam zelo rad. Velikokrat igramo med dvema ognjema. To igro zelo rad igram. Veliko časa smo imeli vaje na drogu, parterju in bradlji. Na teh treh orodjih nisem telovadil, ker sem bil takrat bolan.

MIHA SIVEC, 4.a

Kdor v našem razredu smrdi, ga kličemo smolar.

ŽIGA, 3.razred

Naš razred je velik kot malo večja garaža.

MAJA ZUPAN, 3. c

MOJA POT V LJUBLJANO

V Ljubljano sem se peljala z avtomobilom škodo favorit. Pot je bila dolga, a vendar lepa. Videla sem smnico, ki se je pasla v gozdu. Plačati sem morala cestnino. Videla sem verižno trčenje. Zaleteli so se v tunelu. Ko sem prišla na križišče, me je ustavila rdeča luč. Ko se je prižgala zelena, sem nadaljevala z vožnjo. Na cilju sem bila vesela.

MAJA ZUPAN, 3.c

V razredu nas je 18; precej manj nas je kot v drugih razredih. Pouk se začne ob 8.uri. Ko pridem v šolo so otroci že veseli in se igrajo, eni se kregajo, eni se lepo pogovarjajo, poredni pa se tepejo. Šola je lepa, če so v šoli zdravi in veseli otroci. Jaz rad hodim v šolo.

JURE MARKIČ, 2.c

BILO ME JE STRAH

Strah je pojem, ki so si ga izmislili ljudje. Strah nas je pri zobozdravniku, ko ponoči hodimo po cesti, ko pišemo kontrolno nalogo.

Mene je bilo najbolj strah v prvem razredu, ko smo imeli pregled zob pri zobozdravniku. Ko sem en dan prej zvedel, da imamo naslednji dan pregled zob, sem se zelo ustrašil, saj sem mislil, da mi bo pulila veliko zob. Tisti dan sem si zobe umival veliko dlje kot ponavadi. Naslednji dan me je bilo še bolj strah. Ko sem prišel na vrsto, sem hitro odšel v ambulanto. Zobozdravnica mi je rekla, naj se vležem na stol. Ko sem se vlegel, me je zdravnica vprašala, če me je strah, jaz sem ji samo pokimal, ker nisem mogel spregovoriti niti besede. Potem sem odprl usta in si želel, da bi me čim hitreje pogledala. Ko je videla, da se mi en od zob maje, mi je rekla, da ne bo bolelo. Zob mi je namazala s pekočo tekočino in prijela zob in naslednjo sekundo me je že vprašala, če bi rad vzela zob domov. A jaz ga nisem hotel, ker bi me preveč spominjal na prvi pregled pri zobozdravniku. Potem mi je v usta dala še vato in mi rekla, naj grem čez nekaj časa izprati.

Tistega dne se še sedaj spominjam in ga tudi nikoli ne bom pozabil. Od takrat se tudi ne bojim zobozdravnika, ker vem, da bo naredil tako, da me bo čim manj bolelo.

PAVEL GABOR, 6.a

ADI SMOLAR NAM JE POLEPŠAL VEČER

1. Kdaj ste se začeli ukvarjati s petjem ?

S petjem sem se začel ukvarjati že v vrtcu. In sicer sem pel v šolskih zborih, kasneje pa tudi še v srednji šoli.

2. Kako napišete pesem ?

Pesem napišem različno. Včasih napišem najprej tekst in potem šele glasbo, včasih pa najprej glasbo in šele nato besedilo.

3. Ali se je že kdo pred vami (v družini) ukvarjal s petjem ?

V družini se je pred menoj ukvarjal že oče. Nastopal je kot amater - trobentar v skupini Fantje treh dolin.

4. Kaj največkrat opisujete v pesmih ?

Hm... Življenje je pestro.

5. Kako izberete temo za pesem ?

Ni teme. Pišem o življenju in življenjskih napakah. Predvsem pesmi obravnavajo probleme, a so optimistične. Moje pesmi so vedno optimistične.

6. Kako poteka vaš delovni dan ?

Z glasbo se profesionalno ukvarjam že eno leto in pol. Moj delavnik je precej natrpan. Poteka pa nekako takole: zjutraj vstanem, grem na telefon, pokličem na založbo, kasneje se tam tudi oglasim, včasih moram še kaj zapisati, grem na pošto, odpošljem plakate, potem pa se moram že pripraviti na nastop, ki traja tudi tja do 3. ali 4. ure. Skratka, zelo natrpano. Kar pa se najde prostega časa, pa ga porabim za pisanje pesmi. No, napisal sem tudi že roman za otroke. Knjiga bo kmalu med bralci . Mislim, da bo ta knjiga otrokom všeč. Pujs je morski prašiček. Ta knjiga je namenjena vsem manjšim in tudi malo starejšim otrokom. Zgodbe so šaljive, opisujejo življenje...

7. Kakšno zvrst glasbe najraje poslušate ?

Najraje poslušam stari rock. To je glasba 60.,70. ali 80.-ih let.

8. Vemo, da nam vedno kaj izpodleti, predno pridemo do željenega cilja. Ali je vas že kdaj kakšna "napaka" pripravila do tega, da bi se že skoraj nehali ukvarjati z glasbo ?

Jaz osebno nisem bil nikoli ambiciozen za takojšen uspeh. Odvisno je od lastne volje. Glasba je zabava. Od drugih ljudi ne smeš biti odvisen in ne smeš preveč hrepeneti po nečem. Vajen sem, da mi ne gre vse kot po maslu.

9. In kdo vam ob takih trenutkih pokaže največ razumevanja in vam stoji ob strani ?

Ob težjih trenutkih pa mi zvesto stoji ob strani moja žena.

ANITA VETERNIK, 8.a

Bralcem!
 "Stezič".
 Adi
 Zupan

PRVA LJUBEZEN

Bili smo na morju. To poletje je bilo gotovo najlepše predvsem zato, ker sem bil prvič zares zaljubljen. Vedno, kadar sem se šel kopat, nisem šel nikoli sam, vedno je šla z menoj ona. Zmeraj sva plavala na najbližji otok, kjer sva si povedala kaj o sebi. Z njo sem bil brezmejno srečen. Niso me več zanimale druge stvari kot so televizija, tenis, jadranje... Z mislimi sem bil vedno v njeni družbi. Takrat sem šele videl, kako je, če imaš nekoga rad. Naredil sem vse, samo, da bi bila srečna. Imel sem občutek, da moram to narediti, da moram biti z njo, jo spraviti v dobro voljo... Minila sta dva tedna, midva pa sva si bila vedno bližje. Drug drugega sva poznala kot da sva skupaj že deset ali več let. En dan preden je odšla, se ni hotela več pogovarjati, kot da bi se me naveličala. Vsega je bilo konec. Vseeno sem dobil dobro prijateljico in nekaj izkušenj za najlepše čustvo - ljubezen.

URBAN ZUPAN, 7.b

TUDI V ŠOLI JE VESELO

V šoli je najbolj veselo med odmori. Takrat se podimo naokrog in se pogovarjamo o različnih stvareh, česar med poukom ne smemo. Včasih tudi pišemo po tabli, skratka počenjamo vse mogoče. Med poukom pa smo veseli, če dobimo dobro oceno.

Včasih si šepetamo tudi med poukom. Zelo se veselimo, če nam kak predmet odpade, ali če kak predmet zamenja lažji predmet.

Mene lahko kdo za kaj prosi. Ampak, če je bil večkrat hudoben do mene, mu ne dam. Potem pa me preklinja in večkrat to sliši tovarišica, ki znova naredi red.

Večkrat kdo pravi, da mu stalno nagajajo. S tem brezveznim govorjenjem moti pouk. Večkrat je kriv reditelj, ker ne pobriše table. Ko končamo kakšno nalogo, si krajšamo čas s pogovorom. Tovarišici pa za to ni mar, le včasih postane pozorna na klepetanje. V glavnem se res zabavamo.

MATJAŽ ZUPAN, 5.b

POMLAD V MENI

Pogled skozi okno mi pove, da se zima počasi poslavlja. Vse bo pričelo zeleneti, ptički bodo peli svoje svatovske pesmi, jaz pa bom kaj kmalu pospravil smuči ter privlekel iz kleti kolo. Nič več se ne bom obotavljal, ko bo treba po mleko. Sedel bom na kolo in se zapeljal do kmetije. Več časa bom preživel zunaj, saj me bo toplo sonce kar samo zvalilo na prosto. V tem času imam najraje veliko noč. Takrat delam pirhe, se pirham s sosedi in jem same dobrote. Nosim tudi ogenj po hišah, kar mi prinese nekaj dobička. Mislim, da imajo vsi ljudje radi pomlad. Prinaša nam nekaj novega življenja. Tudi meni daje občutek radosti, veselja in nove energije. Rad imam pomlad, čeprav se nanjo lahko tudi izgovarjam. Če sem len, rečem, da me daje spomladanska utrujenost, če pa sem preveč živahen, pa rečem, da me pomlad razganja.

Kakorkoli že, rad imam ta letni čas.

ŽIGA ŠTRUKELJ, 5.c

NAŠA PLESNA SKUPINA

Svojo plesno skupino smo ustanovile nekega majskega dne leta 1994 med uro telovadbe. Sprva nas je bilo kar veliko, potem pa so se začele prve težave pri plesu in zaradi tega smo izgubili kar dve članici Karlo in Suzano, ki sta bili kar dobri plesalki. Ostale smo samo Jasna, Barbara, Nataša in Martina. Vendar smo vseeno uspele in smo kar precej znane po vsej Bistrici in tudi okolici, saj smo plesale na šolskih plesih, na košarkaških tekmah in na občinskem tekmovanju za najboljšo plesno skupino.

Imamo pa tudi veliko načrtov. Naši skupini smo najprej spremenile ime, sedaj se imenujemo Spirit of magic, namesto Save the music in tudi nimamo samo plesne skupine, ampak tudi glasbeno, ker se sedaj ukvarjamo tudi s petjem. Upamo, da bomo nekega dne slavne po celem svetu.

JASNA DOLŽAN,
BARBARA BREJC,
NATAŠA TOMAŽIN, 8.b

RADA NASTOPAM

V mali šoli sem hodila k pevskemu zboru in takrat sem velikokrat nastopala. Sedaj pa nastopam le še z raznimi krožki. Pred vsakim nastopom sem nervozna in od strahu sem včasih tudi zoprna, da me imajo vsi kmalu čez glavo. Na vajah sem vedno dobro razpoložena, a na nastopih bi se najraje pogreznila v zemljo, če bi bilo to le mogoče.

Želim samo to, da bi ta strah za vedno spodila iz mojega telesa. Tako bi lahko mirno in lepo nastopala.

EVA MOŠKON, 6.a

Zelo rad smučam. Na smučišču rad skačem in včasih tudi padem. Velikokrat vozim smuk, saj imam rad hitrosti. Ko ni smučarske sezone, igram roket. Na treningih se učimo raznih fint. Med tekmo včasih zabijem tudi kakšen gol. Rad igram desno krilo, saj sem takrat najboljši. Delam pa tudi napake.

JURE ZADNIKAR, 5.c

Moji sošolci so tudi moji prijatelji, o svojih prijateljih pa ne mislim nič slabega. Vsak človek je drugačen, poseben. Tudi v našem razredu smo si različni. Nekateri smo bolj tihi, nekateri pa bolj glasni. Radi se imamo. Prišel pa bo 15. junij in Nove prijatelje bomo srečali in spoznali v novih šolah, spomini na leta osemletke pa bodo ostali.

MARJA BOHINJEC, 8.a

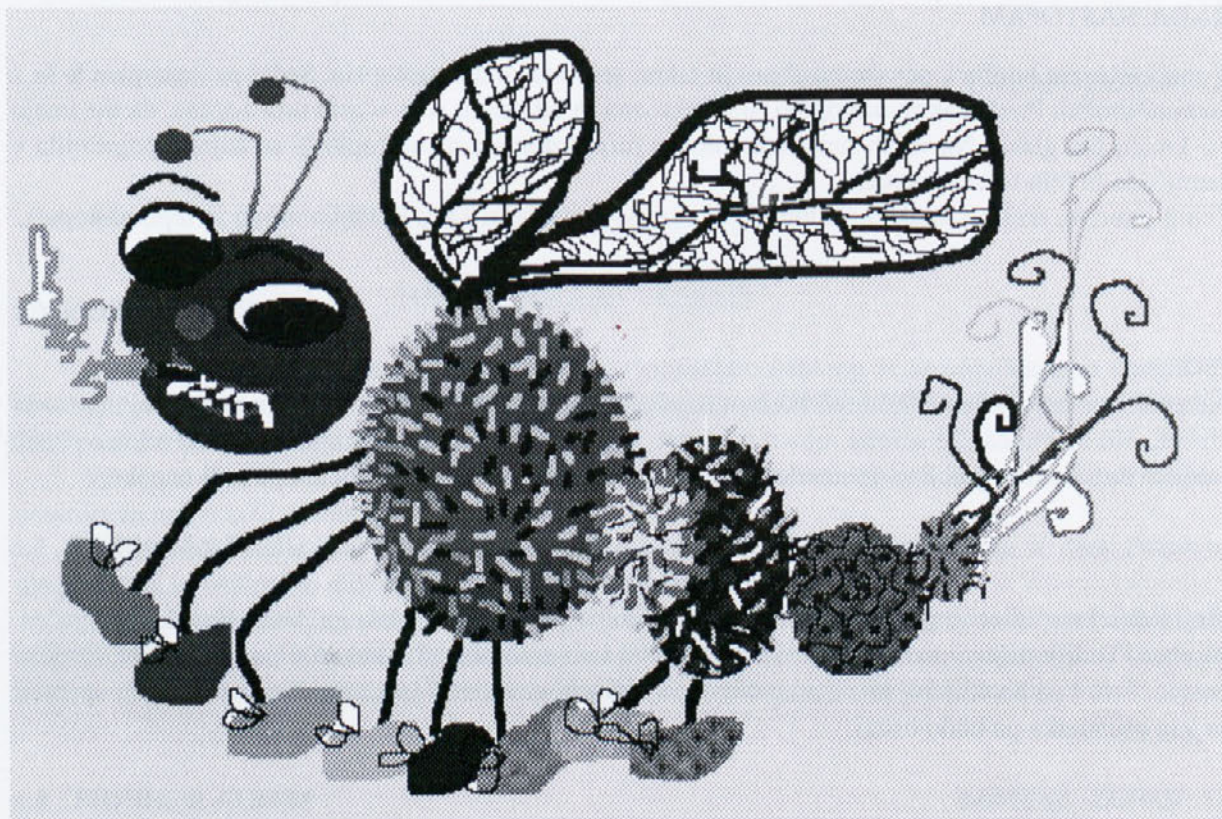
KDOR NE UBOGA...

Bil je pust jesenski dan, ko sta se mami in oči dogovarjala, da bosta šla v kino. Da, ne... Odločitev je padla, šla bosta! Čas je kar počasi mineval. Komaj sem čakala, da gresta, saj bi bila potlej sama doma in bi po mili volji gledala TV. Ura je bila pol osmih. Mami in oči sta se odpravila. Takrat pa mi je pošlo vse upanje. Morala sem pospraviti kuhinjo. To je za mene najbolj zopren del pospravljanja. Šla sta.

Rekla sem si: "Malo bom pogledala televizijo, potem pa bom pospravila." Gledala sem zelo zanimiv film, ki se je komaj začel. Gledala sem in gledala. Kuhinja pa je kar čakala name. Ura se je bližala deseti. Film je bil najbolj napet, kuhinja nepospravljena, ko sta prišla mami in oči. Hitro sem smuknila v posteljo in pri tem pozabila na nepospravljeno kuhinjo. Šele v postelji sem se zavedala, da je kuhinja ne pospravljena. Bala sem se naslednjega jutra. Nisem in nisem hotela zaspati, saj gre tako čas počasneje. Vendar sem ob misli na naslednje jutro zaspala. Od strahu, ki je bival v meni, sem se zjutraj zbudila že ob 6. uri. Srce mi je začelo biti glasneje in hitreje. Mislila sem si: "Strah bom moral premagati tako ali drugače." Kazalec se je premikal proti sedmi uri. Takrat ponavadi vstaja moja mami. Da bi malce popravila vtis, sem pripravila mizo, skuhala čaj... Vrata spalnice so začela škripati in vedela sem, da bo kmalu prišel trenutek resnice. Miza je bila lepo pripravljena. Vstopila je mami, še vsa skuštrana in nenaspana. Prve njene besede so bile: "Zakaj nisi pospravila kuhinje?" Takrat sem vedela, da me ne bo udarila, ali mi naredila kaj hudega. Bila sem le okarana.

Iz tega dogodka sem se naučila, da je najprej delo in potem zabava. Sedaj vedno najprej pospravim in nato gledam TV.

TJAŠA KRAVCAR, 6.a

MOJ 7.C

V našem razredu je 23 učencev. Naša razredničarka je Tjaša Švab. Ob četrtkih imamo razredno uro, vendar bi lahko rekli, da je to ura prepira, saj vpijemo, se kregamo, obtožujemo drug čez drugega. V našem razredu imamo zelo dobre športnike in ker njihovi rezultati niso nikjer izobešeni, jih izobesimo mi, na športni tabli, ki je v našem razredu - angleščini. V razredu si ne pomagamo preveč, pomagamo si samo takrat, kadar je kaj za všpičit, a ker sta v razredu vedno ena ali dve izjemi, ves plan propade.

DAMJANA KNEŽEVIČ, 7.c

NA VALENTINOVO SE ŽENIJO PTIČKI

Ptički se ženijo 14. februarja na Valentina. Valentinovo je dan zaljubljenecv in tudi prijateljstva. Znamenje valentinovega so srčki. Valentin ima ključ do korenin.

TADEJ COTELJ, 3.c

PRI POUKU

Najbolje mi je pri pouku vseč, kadar imamo matematiko, spoznavanje narave in družbe ter telovadbo, kjer se lahko gremo med dvema ognjema. Tudi pesmice so mi vseč. Lepo je pa tudi, ko gremo na kakšen izlet.

DEJAN GLIHA, 2.c

V ŠOLI

V šoli se učimo poštevank. Vzeli smo že vse. Sedaj merimo dolžino. Med odmorom se fantje kregajo in tepejo. V šoli imam veliko prijateljev.

TJAŠA TRPLAN, 2.c

ODMOR

V šoli imam najraje odmore in telovadbo. Med odmori grem včasih v knjižnico. Tam prebiram razne knjige, ki jih je v šoli na pretek. Najbolj zanimive so police z revijami. Na teh policah vsakdo najde kaj zase. Ponavadi, ko si s sošolkami izberemo knjigo, zazvoni in moramo v razred.

MARJETKA VALJAVEC, 4.a

PRED VRATI

Kmalu bom končala osmi razred in morala sem se odločiti, kam bom odšla, v katero šolo. Odločila sem se za turistično, čeprav vem, da se bo treba veliko učiti in zabave bom lahko za nekaj časa kar pozabila. Vem, da bom kmalu pred vrati v novo življenje in za to se moram še posebej pripraviti. Moje prijateljice, ki že hodijo v srednje šole, mi pripovedujejo, da bi šle še vse rade nazaj na osnovno šolo, toda jaz jih zdaj še ne razumem. Komaj čakam, da pridem v Radovljico, saj bom spoznala naove prijateljice in novo družbo. Na turistično šolo greva skupaj z mojo najboljšo prijateljico in sošolko Jasno. Na šoli je omejen vpis in me je zelo strah, da ne bom sprejeta, saj me ta šola še posebej veseli. Odločila sem se za zelo težko šolo, saj je takoj za gimnazijo. Če bom pa sprejeta, se bom že takoj na začetku šolskega leta začela učiti in bom poskušala biti zadovoljna sama s seboj. Vsa starejša generacija mi priporoča ekonomsko šolo, toda jaz vztrajam pri svojem, saj pravijo, kar si želiš se potem tudi uresniči in upam, da bom uresničila svoje želje, saj stojim pred vrati v novo življenje, katerega lahko obrnem v svoje namene in si ustvarim lepo in brezskrbno prihodnost.

MARTINA MIRIČ, 8.b

V našem razredu se kar dobro razumemo. Včasih ponagajamo drug drugemu. Ko pridemo iz telovadnice, se prepiramo, katera skupina je boljša in koliko prekrškov je kdo naredil. Toda ti prepiri se kaj kamlu umirijo in že najdemo kakšno drugo stvar s katero se začnemo zbadati. Mislim pa, da se ti otroški prepiri ne bodo umirili. Pa saj ni toliko hudo, a ne!

KATJA GODNOV, 4.b

KAJ ŽELIŠ POSTATI

Jaz bom delala v bolnici. V bolnici bom zdravila bolnike. V bolnici je veliko sester in veliko ljudi. V bolnici imajo sestre veliko tablet.

NATAŠA DROBNJAK

Tovarišica za slovo je razlagala, kako je treba pobarvati cvet s samostalniki, glagoli in pridevnki. Samostalnike z rdečo, glagole z modro in pridevnike z rumeno. Ko tovarišica vpraša: "S kakšno barvo bomo pobarvali besedo travnik?", se oglasi Marko Jerman: "Z zeleno!".

SERGEJA VALJAVEC, 6.a

V BESEDI JE MOČ

Že v zelo mladih letih sem spoznaval besedi in njihovo moč. Ta moč je za besedo zelo pomembna, saj bi bila ta brez nje prazna, brez pomena. Velikokrat se je zgodilo, da mi je oče naročil neko opravilo in jaz sem to storil, vendar ne le iz spoštovanja do očeta, ampak tudi zaradi nevidne sile, ki je bila skrita v besedi. Ta sila me je gnala naprej in naprej, v dobrem in slabem, v veselju in bolečini, da sem zrastel v zdravega, razumnega fanta. Gnala me bo še naprej, do mojega večnega počitka. Pri tem bom spoznal svet, nove besede, njihov pomen in s tem tudi moč le teh. Z besedo lahko sočloveka spraviš v dobro voljo, ga potolažiš, ali pa mu daš kakšen dober nasvet, lahko pa ga tudi prizadaneš, ga razjeziš in ga spraviš na kriva pota. S tem smo spoznali, da ima beseda poleg dobre tudi slabo stran, ki negativno vpliva na človeka. Zato je bolje, da uporabljamo le dobro stran, slabo, ki pa bi nam pokvarila mnogo lepih trenutkov, potisnimo ob stran.

JANEZ PRAPROTNIK, 8.a

BESEDA NI KONJ

Hokus-pokus, čirule-čarule in žaba spremeni se v prečudovitega princa na belem konju. V teh besedah ni prava moč. Moč je v vsaki besedi, le, da je v nekaterih večja in v nekaterih manjša moč. Ljubim te, sovražim te. Ti dve besedici govorimo skoraj vsak dan, pa nikoli ne pomislimo, kakšna moč je v njih. Kaj vse bi lahko spremenili s temi parimi črkami, ki jih vzpodbujata besedici. Namesto sovražim te, bi rekel ljubim te in to bi lahko spremenilo veliko bolečin in trpljenja v veselje in radost, smrt v življenje in kruto usodo v lepo in prijetno usodo bitja.

Enkrat sem prijateljici prav nesramno vrgla v obraz: Sovražim te in sploh ne vem zakaj si mi prijateljica, če te vse pri meni moti! Mislim, da je bila prijateljica zelo užaljena. Bolje bi bilo, če bi ji rekla nekaj lepega, nekaj prijetnega karkoli samo, da bi ne bila užaljena. V besedi je moč, velika moč, pozitivna ali negativna. Na svetu bi bilo lepše če bi govorili le lepe besede, pa tudi če ne bi bile iz srca. Saj človek in beseda nikoli ne vesta, kaj je in kaj ni iz srca. Zato pazimo na besede in njihovo moč.

ŠPELA BOHINJEC, 8.a

Moja maska predstavlja leva. Oblečem jo kot suknič. Glava je oranžna. Obdaja jo ogromna griva. Smrček in brki so črni. V gobcu ima ostre zobe. Telo je pisano. Rep ima na koncu rumen cof. Masko zavežem z zelenim in rumenim trakcem.

TEJA KIKEL, 1.b

MOJ RAZRED

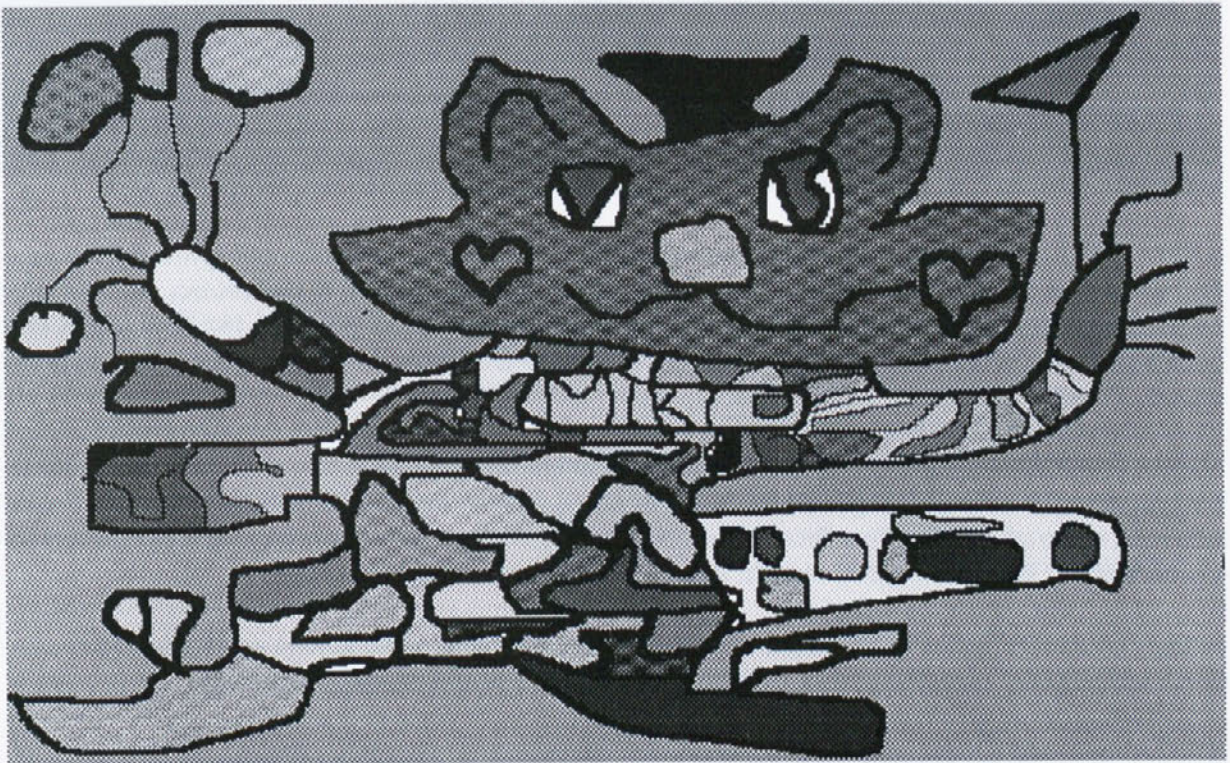
Tovarišici je ime Beti in jo imam rada. V razredu se počutim dobro. Rada pišem domače naloge. V šoli se veliko naučimo.

ANJA KLEMENČIČ, 1.a

RADA BI POSTALA NOVINARKA

Že nekaj časa v našem razredu razmišljamo o poklicih. Vsi bi bili radi frizerji, peki, kuharji, šoferji.... Ampak jaz si želim postati novinarka. To je delo zabave, tekanja po terenu gor in dol. Skratka, v tem poklicu mi je vse všeč. Ker rada klepetam, se bom pogovarjala z znanimi in malo manj znanimi ljudmi. Gotovo bom celo vodila kakšno glasbeno oddajo kakor znamenita Deja Mušič, kajti ona je moja vzornica. Dajala bom avtograme svojim oboževalcem in se pri tem imenitno zabavala. Ker sem zelo zgovorna, že sedaj sodelujem v oddaji Klepetalnica na Radiu Tržič. To delo me veseli in nikoli nimam treme. Rada se pogovarjam s poslušalci, z našimi klepetuljami. Čeprav je to delo včasih tudi naporno, rada pridem ob nedeljah v studijo.

MATEJA ROPOŠA, 6.a

JESEN

Meseca septembra, ko zopet zazvoni šolski zvonec in učenci spet sedemo v šolske klopi, ugotovimo, da je prišla jesen.

Novi letni čas prinese novo podobo narave. Drevesa dobijo lepo škrlatno barvo. Listje odpada in zelo mi je všeč, ko hodim po odpadlem listju. Jesen je bogata s plodovi. Otroci radi nabiramo kostanj in ga potem z užitkom doma na toplem pojemo.

Živali si iščejo in pripravljajo hrano za zimo. Medved si počasi pripravi brlog, jež si poišče prostor pod koreninami dreves, ptice selivke pa odletijo v toplejše kraje. Vse manj je sončnega vremena, večkrat je megleno in vetrovno. Tako vreme včasih človeku vzbudi neprijetne občutke zapuščenosti in minljivosti. A ker za dežjem posije sonc, tudi za jesenjo pride zima, čas počitka, in za zimo pomlad kot nov začetek razcveta in ozelenitve.

ALJA GOSAR, 5.b

SKUPINA KLEPETULJE POROČA

Smo gledališka skupina, sestavljena iz samih deklet. Z delom smo začele jeseni. Na začetku nas je bilo precej več, potem pa so starejša dekleta prenehala. Jeseni smo kar nekaj časa delale razne gledališke vaje, potem pa smo zbrale igrice. Naslov ji je Regratova roža, avtor pa ja Feri Lainšček. Ko smo predstavo naštudirale, smo začele z nastopi. Tako kot pri pravem gledališču smo tudi me imele vse: generalko, predpremiero in premiero. Najprej smo nastopale v Ljubljani, v centru Sonček, premiero pa smo imele v šoli. Na isti dan smo nastopale kar dvakrat. S publiko nismo bile preveč zadovoljne, ker so nas ves čas motili. Najbolj pa nam je ostala v spominu predstava, ki smo jo igrale v vrtcu Palček. Sredi igrice se nam je začel podirati balkon in sploh nismo vedele, kako naj ga zadržimo. Najprej nas je bilo groza, potem pa smo se začele smejati. Vse to se grozno sliši, pa vseeno ni bilo tako hudo. Publika razen tega, da je padel balkon, ni opazila ničesar. Tudi tovarišica nam je rekla, da ni tako hudo. Da si bomo mogoče ravno zaradi tega ta nastop najbolj zapomnile. Povabili so nas, da bi nastopali tudi v Podljudelju za šolarje in male šolarje.

ANA SEREC: Na začetku sem razmišljala, da bi se odjavila od krožka, potem pa smo dobile vsaka svojo vlogo. Moja vloga je sonce in zelo rada ga igram. Ko smo začeli nastopati, je vse postalo še bolj zanimivo in zabavno. Res je super.

SANDRA ALJANČIČ: Najbolj mi je bilo všeč takrat, ko smo šle v Ljubljano. Imele smo se super. Ko je bilo konec predstave, so nam vsi ploskali. Za zaključek smo zapele še pesmico Regratova roža.

ANITA ZORKO: Na začetku smo imele razne gledališke vaje. Najbolj mi je bila všeč igrice Rojstni dan. Če ne veste, za kaj gre, vam bom povedala. Oseba A praznuje rojstni dan. K njej prideta na obisk dve osebi. Eno ima rada, druge pa ne. To mora na najbolj različne načine tudi pokazati. Isto se dogaja tudi z obema osebama, ki sta prišli na obisk. Tudi oni si izbereta ena osebo, ki jo obožujeta in eno, ki je ne marata. Včasih pride do prav hecnih situacij.

VANJA BEGUŠ: Najprej se mi je zdelo vse že zelo dolgočasno. Ko pa smo dobili svoje vloge, mi je postalo super. Imam super vlogo, zelo zabavno in skoraj glavno. Sem regratova roža. Ta krožek imam zelo rada, ravno tako pa tudi tovarišico, ki nas uči. Nikoli ne bom pozabila nesrečnega slučaja z balkonom v vrtcu Palček. Vsi smo se začeli smejati, Ana pa je od smeha zamešala besedilo.

ŠPELA GERMOVŠEK: Nikoli, ampak res nikoli ne bom pozabila igrice, ki smo se jih šli, preden smo dobili tekste. Daleč najboljša je tista z rojstnim dnevom. Takrat smo se tako zabavale.

SNEŽANA AGATIČ: Tudi meni je bilo najbolj všeč takrat, ko smo nastopale v Palčku. Na koncu so nam vsi mali otroci in mali šolarji navdušeno zaploskali, ker sploh niso opazili, da je šlo kaj narobe. Čisto na koncu so nam prijazne tovarišice pripravile pijačo in dobre piškote za spodbudo.

PETRA GOLMAJER: Zelo všeč mi je bilo, ko smo šle 1. aprila nastopat v center Sonček. Še sploh pa mi je bilo všeč, ko so me po nastopu s kombijem peljali domov. Gospa, ki nas je vozila in tovarišica sta rekli, da gre ta kombi na pesem. Tako smo vso pot veselo prepevale. Ni mi pa bilo všeč, da toliko časa nismo dobile vlog. No, sedaj imam kar dve vloge. Igram lutko in glavno zvezdico. Obe vloge sta mi zelo všeč.

KATJA JOVIČ: Najbolj všeč mi je bilo v vrtcu Palček, ko se nam je podrl balkon. Tudi jaz imam dve vloge. Igram Julijo in zvezdico. Vloga Julije mi je zelo všeč, čeprav imam kar dosti teksta.

KLEPETULJE

V ŠOLI

Naša šola je velika in lepa, ima veliko razredov in prostorov. Na pogled so vsi prostori enaki, če pa se vanje pogolobimo, se nam prikaže svet rastlin, živali, črk, števil in športa. Za nas šolarje je navažnejše delo učenje. Le z znanjem bomo v življenju nekaj dosegli.

Imamo prijetno učilnico in dobro tovarišico. Poleg mene v učilnici sedijo sošolci iz prvega razreda, s katerim se dobro razumem. Najraje imam matematiko, rad pa hodim tudi v knjižnico, kjer imajo veliko knjig. Rad imam odmore. Včasih je v šoli slabo, posebno takrat, ko malica ni dobra ali če imamo preveč nalog.

ALLEN BOŠTJANČIČ, 2.c

KAKO TI JE VŠEČ ŠOLSKA MALICA

Jaz imam najraje pizzo. Pa tudi pašteto. In želim si, da bi bila le enkrat ribja pašteta.

DOROTEJA SLABE, 1.b

Za kosilo imam najraje matevžev krompir, krvavico in zaraven zelje in na koncu kompot. Za malico imam rada žemljo, a ne banane, ker je včasih na vzajem. Za malico ne maram pizze, za kosilo pa salame.

KATARINA MANDIČ, 1.b

Šolska malica mi je vseč. Najboljša sta mi pizza in sok. Ne maram jesti ješprenja.

LEA BAJŽELJ, 1.b

Všeč mi je pizza, pa tudi kruh in evrokrem ter žemlje in banane. Jaz ne maram enolončnice. Upam, da bo v šoli večkrat pizza.

DOMEN ROPRET, 1.b

ŠOLA NI ŠALA

V šolo hodim najrajše zato, da sem v družbi svojih prijateljev. Hkrati pa se v šoli naučimo veliko koristnega. Všeč mi je naša učiteljica, ker je dovolj stroga. Ker je v razredu tišina, se že v šoli nekaj naučimo. Tako imam popoldne več prostega časa. Od vseh predmetov imamo najraje matematiko, ker rada računam. Čeprav rada hodim v šolo, si včasih želim ostati kar doma.

SAŠA ZUPAN, 2.b

Zjutraj ob pol osmih grem v šolo. Že med potjo srečam kakšnega prijatelja. Ko pridem v šolo, se preobujem in slečem polover. Prav potiho vstopim v učilnico. Kmalu potem prite gospa Breda. Ko vstopi v učilnico, jo prav lepo pozdravimo. Potem nam pregleda nalogo. V šoli imam najraje matematiko. Najbolj sem površen pri slovenščini.

Ko pridem domov, se preoblečem in naredim nalogo. Po kosilu se grem malo igrat.

DENIS BERTALANIČ, 2.b

Moj šolski dan se začne ob pol sedmih, ko me zbudi mami. Hitro se oblečem in umijem, pozajtrkujem, pogledam v torbo, če sem slučajno kaj pozabila. Ponovim poštevanko in rešim nekaj računov. Najboljši predmet je matematika, čeprav mi včasih kaj ponagaja. Drugače imam vse predmete rada. Vendar se zame ne konča šolski dan, ko je konec pouka, saj me doma čaka naloga in učenje.

PETRA ŠUŠTARŠIČ, 2.b

V šoli se imam lepo. Najbolj mi je všeč matematika. Ko je na vrsti malica, fantje nagajajo. Med malico se s Tino in Silvijo vsedemo na zadnje mize, kjer nihče ne sedi. Pogovarjamo se razne stvari.

KATJA ROPOŠA, 2.b

Hodim v 2. razred osnovne šole v Bistrici. Moj razred je čist. V mojem razredu imamo pisno ocenjevanje. To ne pomeni, da se ni treba učiti. Svoje znanje preverimo pri testih. Meni je najljubši predmet matematika. V šolo rad hodim tudi zato, ker hodimo na izlete in v gledališče.

ROK STOJANOVIČ, 2.b

Naj vam povem nekaj o našem razredu. Ko smo delali okraske, da bi okrasili razred, nismo tekmovali, ampak smo delali z veseljem. Minilo je veliko dni, ko je skozi vrata prišla komisija. Ocenila je razred in odšla. Drugi dan smo imeli zabavo. Petra Žnidaršič, Petra Perko, Tjaša, Tamara, Nejc Bečan, Nejc Zupan, Teja, Matej Smrko, Andrej, Klemen, Katjuša, Lara, Nataša in David so se oblekli, da bi nastopili v večnamenskem prostoru. Igrica se je imenovala Čepica sreče. Gospod Šivic jih je snemal s kamero. Ko je bilo vsega konec, je na oder prišel ravnatelj. Nestrpnost smo čakali na izjavo. Ravnatelj je najprej zaželel vsem srečno novo leto in vesele praznike. Potem je iz žepa potegnil list in prebral: "Prvo nagrado je dobil 4.A razred." Vsi veseli smo skakali ter se smejali. Dobili smo desettisoč, ki jih lahko vnovčimo. Po nagrado je šel naš predsednik David.

IZTOK PUNGARŠEK, 4.a

RAZISKOVALI SMO BLAJŠNICO

V petek smo se po malici odpravili k Blajšnici. Nameravali smo meriti vodni tok na različnih mestih. Pri mostičku smo merili, koliko časa potrebujeta manjši in večji kos lesa od enega postajališč a do drugega. Postopek smo ponovili z majhno in veliko ladjo. Vgotovili smo, da majhen kos lesa in majhna ladjica plavata hitreje od večjega kosa lesa oz. ladjice. Potem smo operacijo ponovili. tam je imela voda močnejši tok in so bili plavajoči deli hitreje na cilju. Vse to smo pri neki hiši ponovili. Pri vodnem zajetju smo se slikali, čez nekaj minut pa smo se že prebijali skozi trnje in veje do Žegnanega studenca., kjer smo si pogasili žejo. Potem smo na jasi zgroženo ugotovili, da je nekdo tam odložil AKUMULATOR. Le nekaj metrov proč pa svetovno smetišče ! Bile so vsemogoče pločevinke, steklenice, papirji in drugi odpadki. Jezni smo odšli naprej. odpravili smo se po poti, ki vodi na Bistriško planino. ustavili smo se pri vodnem zajetju. Učiteljica je fotografirala, mi pa smo si ogledali potok. Zgoraj nekje je morala biti tudi hiša, saj smo videli tudi nekaj oblek, ki so se sušile. potem smo se vrnili in še enkrat skoraj izpraznili Žegnani studenec. Oh, ta žeja.

Vračali smo se počasi. Polovica učencev je hodila skupaj z učiteljico, ostali pa mnogo metrov za njimi. Ti bio se kmalu izgubili. Pa se nismo.

Bilo je super. Bili smo jezni zaradi akumulatorja in druge navlake, ki smo jo videli v gozdu.

LARA PLESNIČAR, 4.a

Opazili smo, kateri ljudje skrbijo za čisto okolje. Imeli so lepo urejene vrtove pred hišami. Videli smo tudi polno navlake, ki smo jo očistili, ko smo se vračali v šolo. Mislim, da smo lepo poskrbeli za Blajšnico.

MIHA SIVEC, 4.a

Pomlad je najlepši letni čas. Narava se prebuja, prebujamo se tudi mi in jo občudujemo. Učiteljica nam je predlagala ogled prebujajoče pomladi v okolici šole. Odpravili smo se k potoku. Gledali smo okrog in opazili gume, revije, plastenke, predpražnike, pečice in steklenice. Ne vem, zakaj odrasli hočejo otrokom uničiti najlepši letni čas- pomlad.

NEVA LAHAJNAR, 4.a

BLAJŠNICA LEPA SI BILA,
KO NEKDO OČISTIL TE JE.
A ZDAJ UMAZANA SI VSA,
LEPA VEČ NISI TAKO.

PETRA ŽNIDARŠIČ, 4.a

Odšli smo v naselje Ročevnica in hodili ob strugi potoka ter ga opazovali. videli smo, da je struga ozka, voda pa kar precej deroča. Na bregovih struge smo videli veliko lepih rastlin. Ker je potok razmeroma čist, smo v njem videli tudi ribe. Ob Blajšnici sta zgrajena hidroelektrarna in vodno zajetje. Opazili smo tudi opozorilno tablo, da je pranje avtomobilov prepovedano. Učiteljica nam je povedala, da je bil včasih na Blajšnici Valjavčev mlin in tudi dve žagi.

TJAŠA VESELINOVIČ, 4.a

V našem razredu je šestindvajset glav,
ki vedno se prepirajo.

Matej za Nevo se podi, ko Klemen na Natašo se jezi.

Če Luka z Nejcem se zaleti, že Grega na pomoč hiti.

matej nalogo dela, a se vedno krega, ker je okrog njega zmeda.

katjuša se že na laro krega, zraven pa Davida gleda.

Miha jo pogleduje, se Davidu posmehuje.

Teja z Nejcem cel odmor kvarta, a vedno izgubi, zato sedaj raje karte doma pusti.

TAMARA ROZMAN, 4.a

HIMNA 4.A

Mi smo učenci 4.a,
ki vedno vse zna.

Dobro jutro, dobro jutro, oj šola ti,
al) že odprta si ?

Spet smo zgodaj v šolo prišli,
da bi se zabavali.

Po hodnikih bomo dirkali
in kazen fasali.

Pri matematiki bomo računali
in kroge risali.

Pri družbi bomo šli na prelaz Ljubelj
in Avstrijo gledali.

Pri slovenščini bomo brali
in odgovore preišljevali.

Luka bo prvi na cilj prišel,
ker se bo bal, da ga Nejc bo ujel.

UČENCI 4.a

PRVA LJUBEZEN - PRVA BOLEZEN

Prvič sem se zaljubil, ko sem bil star 12 let. Spoznala sva se v O.Š. Križe. Takoj me je prevzela in nisem vedel, kaj naj naredim. Pa sem se le pravi čas opogumil in jo vprašal, če hoče hoditi z menoj. Na začetku mi ni odgovorila. Ko pa sem prišel domov, mi je takoj telefonirala. Rekla je, da bo hodila z menoj. Vsa kri mi je stopila v glavo. Po nekaj mesecih sva se zmenila, da pride k meni domov. Vstal sem že zelo zgodaj, okrog 6h. Celo dopoldne sem se tuširal in izpraznil skoraj ves parfum. ob 12h je pozvonil zvonec. Mislil sem, da je ona, vendar sem se krepko zmotil. Bil je samo moj prijatelj. Potem sem moral trpeti še nekaj ur, da je prišla. Rekla je, da hodiva že sedem mesecev in trinajst dni. Odšla je ob 10h zvečer. Za naslednji dan sva se zmenila, vendar je bil to začetek najinega konca. Prišla je, a ne sama. Z njo je prišel še neki tip z dolgimi lasmi. Če vam povem po pravici, ga še nikoli nisem videl. Rekla je, naj jo pustim pri miru, drugače me bo to drago stalo. Oba sta potem odšla. Jaz sem bil še nekaj tednov hudo žalosten. Vendar vem, da se za vsako stvar mora najti rešitev, pa če je problem še tako zapleten.

SAMO PRAPROTNIK, 7.b

ŠE TO, ČE SE ZALJUBIŠ IN IMAŠ MOŽNOST, NE ZAPRAVI TEGA ZA PRAZEN NIČ.

TEA ČELIKOVIČ, 7.b

Moj najsvetlejši dan je sobota. Zjutraj mi ni treba zgodaj vstati. Rad poležim v topli postelji. Mami je doma, nima službe. Ponavadi hitro pospraviva stanovanje in se nato odpeljeva po nakupih ali pa greva v gozd na sprehod. Ko prideva domov, hitro zakuriva, da se pogrejeva. Nanosim ji drv. Moj najsvetlejši dan bo, ko bomo naredili centralno ogrevanje v stanovanju in bo vsepovsod toplo.

MATEJ AHAČIČ, 5.b

MUC VIN

Mojemu mačku je ime Vin. Star je deset mesecev. Vin je srednje velik in težak štiri kilograme. Rep pa ima že od rojstva kratek in ima kratko mehko dlako. Po hrbtu je sivo tigrast, po trebuščku pa je bel. Na glavi pa ima lepo belo trikotno liso. Oči ima zelene z rumeno obrobo, nosek ima rdeč, mrzel in moker, dolge bele brčice in kratka okrogla ušesa. Po značaju je trmast in zahrbtnen, včasih pa je zelo prijazen in se dobrika med nogami. Rad skače po vrtu, pleza po drevju in naskrivaj lovi ptice, saj ga včasih najdem na preži v pričji hišici. Čez dan pa rad zaspi na toplem soncu pred čebelnjakom. Dobil sem ga pri stari mami. Hranim ga s toplim mlekom in mačjo hrano. Včasih pa si ulovi tudi miško. Žival mi pomeni veliko, saj se kot prijatelja skupaj igrava, koristen pa je tudi zaradi uničevanja in preganjanja miši. Imam ga zelo rad in z velikim veseljem skrbim zanj.

BOŠTJAN MEGLIČ, 5.b

KOLO JE PRAVI UŽITEK

Zjutraj sem se zbudil že zelo zgodaj. Dan je bil topel, gore se žarele v soncu, šumenje potokov se je glasno slišalo. Kukavica je pela na ves glas. Premišleval sem, kateri dan je. Seveda, to je moj rojstni dan. Hitro sem stekel po stopnicah v kuhinjo. Zajtrk je bil že na mizi. Po zajtrku sem dobival darila. Največje darilo je bilo kolo. Da, kolo! Čisto pravo kolo. Seveda sem ga takoj preizkusil. V breg počasi, z brega hitro, na ravnini pa bum v drevo. Čez nekaj dni sem se spet vozil čez drn in strn, po blatu in po suhem. Domov sem prišel čisto umazan mož. "Kolo je pravi užitek!"

Toda čez mesec dni sem bil ves v črnica. Sedaj imam že tretje kolo.

MARKO PRAPROTNİK, 5.b

Doma imam zelo veliko igrač. Vendar mi je ena najbolj pri srcu. To je Barbika. Rada pa imam tudi plišaste igračke. Barbika ima dolge lase, lepe oči in je bolj temne polti. Prvo barbiko sem dobila za sedmi rojstni dan. Z njo sem se noč in dan igrala. Vseskozi sem ji česala lase in jih tudi umivala. Prala sem tiste drobcene oblekice in jih nato celo zlikala. Z mamó sva jih tudi šivali, nekaj oblekic pa smo tudi kupili. Drugo Barbiko sem dobila pri osmih letih, ko smo nakupovali v neki avstrijski trgovini. Z jokom sem si jo pridobila. Ta punčka je bila Barbika smučarka. Pozimi sem jo hotela vzeti s seboj, da bi jo preizkusila. Vendar pa mi starša tega nista dovolila. Eno leto po tem, ko sem dobila drugo Barbiko, sem dobila še njenega moža. Seveda pa mi ni manjkala tudi stanovanjska oprema. Dabila sem kuhinjo, jedilnico, kopalnico in celo avtodom. Pohištvo sem nekajkrat oprala in celo v kad sem ga dala. Omaro zanjó sem dobila lansko leto. Vanjo sem obesila oblekice, obešalnike pa mi je dala prijateljica Katja. V četrtem razredu je veselje do igranja minilo. Ni se mi dalo igrati, ni bilo časa za to.

Sedaj se malokrat igram z Barbikami. Le včasih jih primem v roke in se malo poigram. Vendar igrače stojijo v omari na vidnem mestu. Vsakdo, ki pride v mojo sobo, si jih ogleda. Igrač ne bom nikomur prodala ali jih zavrgla. Spravila jih bom kot lep spomin na moje zgodnje otroštvo.

VANJA BEGUŠ, 5.b

ČEBELICA JE PRILETELA NA OKNO

V bližini mojega doma je sosed postavil ličen čebelnjak. Sedaj ima deset panjev čebel. Ob prvem spomaladanskem soncu so najbolj živahne čebele že prispele na plan. Čebelice begajo naokrog, zato velikokrat pridejo tudi na naš balkon. Včasih se kakšna čebelica zaplete v zaveso pri odprtem oknu moje sobe. Takrat jo varno odstranim z zaveso, jo spravim v lonček in nesem k čebelnjaku. Zelo se bojim, da me ne bi pičila. Saj sem slišala, da čebelica potem umre. Če čebelica prežgodaj pride ven ali pa jih kasneje zajame mrzel veter, se zgodi, da jih najdem na balkonu vse prezeble. Najbolj sem bila presenečena takrat, ko je sosed oblekel belo obleko, na glavo poveznil klobuk z mrežo in začel hoditi okrog naše slive na vrtu. Šele ko je pristavil lestev, sem opazila v veji drevesa dva velika roja čebel. Sosed je zlezal do roja in začel počasi dajati čebele v posebno posodo. Pozneje mi je povedal, da je z njimi napolnil dva panja.

Čebelice se mi zdijo zelo pridne, saj neprestano nabirajo med, s katerim se pozimi sladkamo čaj in si lajšamo prehlade.

TINA ISTENIČ, 5.b

Nevesta ima lepo belo obleko do tal. V roki ima lep šopek. Po očeh in ustih je lepo namazana s šminko in barvicami za oči. Nevesta rada pleše z ženinom. V pustnem času se punčke rade napravijo v neveste.
DOROTEJA SLABE, 1.b

MOJ PREGLED PRI ZDRAVNIKU

Bili smo na zdravniškem pregledu. Pogovarjali smo se o zdravi prehrani. Jesti moramo veliko sadja in zelenjave. Hrano potrebujemo za moč in rast. Če pojemo preveč sladkarij, smo lahko bolni. Kisik je potreben za dihanje, če ga nimamo dovolj, lahko umremo. Srce je zelo važen organ, brez srca se ne da živeti.

MAJA MEGLIČ, 3.c

TUDI TO SE ZGODI

Lanko leto sem pomagala prodajati na razstavi mineralov. Bilo je super. Pomagala sem avstrijskemu paru. Po končanem delu sem se vračala domov vsa vesela in polna novih doživetij. Romana, Tina in jaz so se peljale s kolesi. Nad Loko pa se mi je prepitila nesreča. Padla sem s kolesom. Videla sem samo temo in pa zvezde, nato pa še kri. Kri, o groza! Začela sem jokati, vse me je bolelo. Neka gospa, mi je povila rano, gospod pa je naložil moje kolo in me odpeljal domov. Mami je bila vsa panična, oči pa je takoj pripravil avto. Odpeljala sta me v Ljubljano na urgentni oddelek. Vseskozi sem čutila strah, preplašenost in tesnobo. Roke so se mi kar naprej potile. Tedaj zaslišim: "Treba bo šivati." Ne! Tedaj pa še mene zagrabi panika, solze so kar same tekle. Mami me je mirila, češ da ni nič hudega in da niti čutila ne bom. Čutila sem tako tesnobo, da skoraj dihati nisem mogla. Tedaj pa pride zamaskirana sestra in reče: "No, Klavdija, pa pojdiva." Strah je zopet pritisnil name. Nisem se mogla izogniti temu. Ko pa so mi zašili rano, sem videla, da niti ni tako bolelo, kot sem mislila.

Mislím, da ima strah zares samo velike oči.

KLAVDIJA DOBRE, 6.c

ALI ME POZNATE

Moj dom je v Bistrici pri Trziču. Tu mi je zelo všeč, saj se vedno kaj dogaja. Kadar dežuje, v Bistrici ni kaj prida vzdušje. Kadar pa sije sonce, je na cesti polno ljudi. Naše naselje je novo. Z domačimi živim v bloku. Imamo prijetno stanovanje, ki pa ni ravno veliko. Smo zadovoljni in srečni, ker se dobro razumemo.

Imam tudi sestro Ano. Stara je petnajst let in hodi v prvi letnik gimnazije v Kranju. Večkrat se pogovarjava, večkrat greva skupaj ven, včasih pa se tudi skregava in stepeva. A se hitro pobotava.

Doma moram večkrat pospraviti svojo sobo, včasih celo stanovanje. Moja mama pravi, da ne smem prej ven, dokler ne pospravim igrač. Ne pospravljam rada, saj mi to vzame veliko dragocenega časa.

V šoli sem pridna in imam lepe ocene. Zmeraj poslušam učitelje in nikoli ne zamujam. Vsa ta leta sem odlična in upam, da bom še naprej. Sicer mi pa šola ni tako zelo pri srcu.

Moja mami dela v knjižnici v Trziču, zato mi večkrat prinese veliko knjig, ki jih zelo rada prebiram. Knjige so moje prijateljice v prostem času. Prebrala sem jih že mnogo. Najraje imam pustolovske knjige, ljubim pa knjige o konjih. Konj je moja najljubša žival. Kobilica Riža ni moja, vendar jo redno obiskujem. Njeno pravo ime je Velinka, a kličejo jo Riža. Riža je pasme haflinger, zato je malo manjša. Haflingerji so vedno rjave in bele barve. Rižina griva je bela, telo pa ji pokriva rjava dlaka. Na čelu ima veliko belo liso. Stara je že šest let. Riža je lepo vzgojen konj. Nikoli ne rita, brca ali grize. Poznam jo tri leta in ona se me je privadila. Vedno, kadar pridem, jo pokličem. Ona pozna moj glas, zato mi veselo odhrza. Večinoma jo hranijo s senom, vendar pa vsak dan dobi tudi merico ovsca in brikete. V izpustu se pase. Jaz ji zmeraj prinesem sladkor. Rada je tudi jelkine vejice.

Riža mi pomeni največ na svetu, a tega moji starši ne razumejo. Najraje jo gledam v izpustu. Tedaj se najprej povalja po tleh, nato pa zagalopira po travniku. Griva ji vihra v vetru in počuti se svobodno. Jaz pa se ob njej počutim kot najsrečnejši otrok na svetu.

EVA MARŠIČ, 5.a

EVERYTHING ABOUT ME

I was born into this strange world 14 years ago. I tried to come sooner but it didn't work. My mother couldn't give me birth before 21st October 1980. On that date is my birthday. I'm a 14 year old girl now and I still live in this strange world full of surprises. I've got blond hair and grey-green eyes. I'm thin and I hope I'll be able to keep it that way. I've got lots of friends but my best friend is Simona. I like people's company and I like telling and listening funny jokes. We could say that I'm sociable and witty person. My mood changes very quickly but that happens only when I have a headache or if somebody tells me something what I don't want to hear, some word or something. When somebody tells me any of those words he hurts me very deeply and then I keep thinking what he or she said.. So, I'm a sensitive, too sensitive person. I always want to know everything about the others, or what is happening, I'm curious. I speak three languages, Slovenian, English and Croatian. The third helps me very much when I'm at the seaside. You'll be surprised but I like Italian boys, because they have a good character and they are nice people. So if they gave me to choose a man, I'd definitely choose an Italian.

A very important role in my life plays a snowball, that's my dog. I know this might sound funny but it's true. Sometimes I talk to him and I tell him my secrets, because I know that he won't tell anybody, because he can't speak. Most of the time I spend in the forests on fresh air. I like swimming and playing tennis but most of all I like skiing.

I think that's all and I hope that what I wrote will help you to know me better.

MARTINA PRAPROTNIK, 8.c

LIFE

Every thing has its centre. And because the Earth is just an object compared to eternity, it has a center too. All around is magma. Magma possesses no life. It's a sign of power, energy and conviction to control the world. I imagine it as an evil, dark force which can destroy the world any time it wants.

Where magma ends, the skeleton of Earth begins. It begins with stones and rocks. Between those there is same kind of earth and sand which doesn't let the water go through. All that is still not alive.

Now the Earth begins. The first sign of a fair, water and most of all - life. There are so many being, living beings. There are roots, the most important part of a plant. The earth possesses things which are the most important for any kind of life form. Without it, there wouldn't be anything.

The second most precious thing is Water. There are our and every others ancestors. There are the roots of the first life.

Now, when you come out on the surface, it's like coming out of the dark. Like waking from a nightmare, like a start of a new day, like a perfect sunrise. There is the Life. Birth, death are both part of it. Every life of every creature is a part of a never ending story, a part of eternity. We have to make the best with what was given to us. Our life journey is a very short voyage. We have to use it well and try to help every being to survive in this circle of life. Because life is really a struggle. We mustn't take anything for granted. We also shouldn't change anything in the nature. The nature itself will take care of life.

MAJA VESTER, 8.c

BISTRICA, KRAJ NAŠEGA ŠOLANJA

V začetku letošnjega šolskega leta smo se člani geografskega krožka dogovorili, da se lotimo raziskovanja Bistrice, kraja v katerem je naša šola. Raziskovalni nalogi je bilo potrebno dati ime, zmenili smo se, da bo projekt imel naslov: Bistrica kraj našega šolanja. Menili smo tudi, da tisti, ki pozna in spoštuje svoj kraj, ceni tudi druge.

To je bil še začetek, na tem začetku precej več navdušencev kot nas je prišlo na cilj. Delo je potekalo najprej v razredu, kjer smo si zadali cilje in naloge. Sklenili smo, da Bistrico raziščemo z geografskega stališča, opravimo intervjuje z nekaterimi starejšimi prebivalci Bistrice o kraju nekoč in kako ga doživljajo danes. Zbirali smo stare razglednice in fotografije ter poiskali dodatne vire v knjigi g. Viktorja Kragla, krajevnem leksikonu in prebrali sestavke v Tržiškem vestniku, obenem skušali dobiti dodatne vire v muzeju. Istočasno smo tudi sami fotografirali Bistrico in primerjali starejše fotografije z našimi.

Po zbranem gradivu na terenu smo se vedno dobili v razredu, kjer smo poročali o svojih opažanjih, si material ogledali in presodili, kaj bo pri predstavitvi kraja prišlo v poštev za razstavo, kaj bomo zapisali v brošuri.

Posebno smo bili veseli, ko smo opravili razgovore z našimi prijaznimi sovaščani: g. Marijo Mrhar, g. Marijo Paplar, g. Marijo Meglič, g. Paplar, g. Jožem Koširje, g. Jožem Šilerjem, g. Cvetom Mikičem, g. Jelkom Žagarjem, g. Joškom Koširjem. Hitro in zanimivo so nam minile urice v njihovi družbi z zanimanjem smo jih poslušali in tudi oni so bili zadovoljni, da se mladi zanimamo za svoj kraj in skušamo ohraniti vezi z našo preteklostjo. Zvedeli smo cel kup zanimivih stvari in sicer: kako so se posamezni deli Bistrice imenovali, zakaj so domačije imele hišna imena, kje so se mladi zbirali in igrali, kakšno je bilo njihovo šolsko življenje, kako so bili oblečeni.

Naše delo je potekalo tudi na terenu, fotografirali smo Bistrico in nove slike primerjali s starimi ter tako opazili kako nezadržno se je Bistrica iz majhnega zaselka sprmenila v predmestno naselje.

Vsi naši sogovorniki so zatrjevali, da je bila Bistrica lepa idilična vasica pod obronki Dobrče in ob Tržiški Bistrici. Gospod Jelko Žagar je o tem kakšne se spominja Bistrice zapisal: Lepe. Brez asfalta in avtomobilov, tu in tam še s petrolejkami (v hlevih in drugih gospodarskih poslopih in na vprežnih vozovih ponoči binglajočih v temi), s prijetnim vonjem goved polnih hlevov, s tistim prelepim poljem Pod vasjo, ki ga domala ni več in katerega približno kopijo danes še imamo na Hušici in s prelepim pogledom od Peskarja navzdol proti Žagi in železniški postaji s kakor igračka majhnim vlakom. Če začnem razmišljati z razumom, se zavem, da idila ni bila tako popolna.

Naši sogovorniki pravijo, da je tudi danes lepo v Bistrici, predvsem je življenje lažje kot nekoč, želijo le, da bi se med sabo ljudje bolj poznali, našli čas drug za drugega, za prijazen klepet, kot je bilo v Bistrici včasih in kar še velja za starejše Bistričane.

Ko se oziram nazaj na opravljeno delo smo zadovoljni. Za šolsko glasilo smo nanizali le del vsega, več bomo prikazali na predstavitvi projekta z razstavo in zapisi v priložnostnem glasilu, skušali bomo posneti Bistrico s kamero in komentarjem ter

opozoriti tudi na to, kaj nas v kraju moti in kaj si kot osnovnošolci v kraju še želimo.

Prilagamo fotografijo raziskovalcev in nekaj zapisov iz naših dnevnih zabeležk.

IMENA PREDEL OV BISTRICE

Mežnarjev graben
 Tičev greben
 pr Kajžneku
 za vrtmi
 na ovinku
 Frča ali Martinkova ježa - Pruh
 Lifrar - Kalinček
 na Rukance - kopališče
 Učeščova čurkovca - Taverna
 Pasja dob
 Cicelj
 Kurja dolina
 pr Boskovič
 Baronov pole
 Mašinhauš
 Rove
 pr Zanfilarju - vrtec Palček.....

STARA HIŠNA IMENA

pr Peskarju
 pr Mašlinarju
 pr Jak
 pr Smolej
 pr Štefanc
 pr Anžic
 pr Mokorel
 pr Česn
 pr Zalesnik
 pr Ritan
 pr Jurj
 pr Toml.....

Pri raziskovalni nalogi so sodelovali: Martina Praprotnik, 8.c
Simona Seliškar, 8.c
Ana Lučič, 8.d
Mateja Meglič, 7.c
Damjana Kneževič, 7.c
Tadeja Mikulič, 7.d
Andreja Mihevc, 7.d
Andrej Knific, 7.a
Peter Markič, 7.a
Matic Rožič, 7.a
Eva Uranjek, 6.a
Anja Kaloper, 6.a
Mojca Kolar, 6.b
Eva Gaber, 6.b
Petra Vogelник

Antonija Marin

Rad imam ljudi. Ko bom velik, bom postal zdravnik. Pomagal bom bolnim ljudem. Nosil bom belo uniformo. Pri sebi bom imel slušalke. Z njim bom poslušal bolniku srce in pljuča. Vsakega bolnika bom vprašal, kakšne težave ima, nato ga bom pozdravil.

DOMINIK MRVAR, 1.a

V ponedeljek, ko sem se vrnila iz šole, sem mislila, da bo kosilo že narejeno, saj je imel oče službo popoldne. Ko sem stopila v kuhinjo, sem ugotovila, da kosila ni. Pogledala sem po kuhinji, če mi je oče napisal, da moram pripraviti kosilo. Vendar nisem našla nobenega sporočila. Takoj sem sklenila, da telefoniram mami. Povedala mi je, da oči ne dela popoldne, ampak cel dan. Začudila sem se in jo vprašala, če moram narediti kosilo. Odgovorila mi je, da lahko naredim palačinke. Ona pa bo potem skuhala še zelenjavno juho. Odložila sem slušalko in dolgo premišljevala, če naj napravim palačinke. Moj končni odgovor je bil DA. S police sem vzela debelo kuharico in začela listati po njej, da bi našla recept za palačinke. Vzela sem knjigo v kuhinjo in začela pripravljati sestavine. Najprej sem si naredila predpasnik, saj bi bila drugače vsa bela od moke. Iz omare sem vzela moko, iz hladilnika pa mleko, jajci in radensko. Pripravila sem testo in na koncu dodala še malo radenske. Nisem bila prepričana, če bodo palačinke sploh dobre. Vendar sem se tolažila s tem, če mami ne bo všeč, jih bom pa pojedla sama. Pripravila sem še ponev in olje. Prvič sem v ponev zlila malo več olja ter prilila še testo za palačinke. To sem ponovila tolikokrat, da je zmanjkalo mase. Moram priznati, da se mi je strgala le ena palačinka. Sploh se nisem jezila, saj sem bila že krepko lačna. Pojedla sem jo in ugotovila, da sploh ni tako slaba. Po končanem delu sem umazano posodo zložila v pomivalni stroj in kuhinjo lepo pospravila. Še mizo sem pregnila s prtom, zraven pribora pa položila prtičke. Ko se je mami vrnila iz službe, je bila presenečena nad tako lepo pripravljeno mizo. Ko pa je poskusila še palačinke, je priznala, da sploh ne bi imela nič proti, če bi jih vedno pekla jaz.

EVA GABER, 6.b

DELO ZGODOVINSKEGA KROŽKA V LETOŠNJEM ŠOLSLEM LETU

Člani zgodovinskega krožka Saša Ahačič, Petra Bešlagič, Rok Bešter, Urška Gabor, Špela Germovšek, Primož Hervol, Anja Kaloper, Ana Lučič, Marjana Mežek, Saša Ropret, Maja Rozman, Maja Šuštar, Eva Uranjek in Barbara Veselinovič pod mentorstvom prof. Mojce Lebar smo se v letošnjem šolskem letu lotili dveh raziskovalnih nalog. Prva je bila na temo SREDNJEVEŠKI ROKOPISI in druga HRUH - SVETOST IN BLAGINJA.

Raziskovalna naloga SREDNJEVEŠKI ROKOPISI, ki je obsegala več tematskih sklopov: Arhivi, pričevalci preteklosti, Pisave zgodovinskih virov, Slovenci v prvih zapisih, Prvi slovenki zapisi, Skriptoriji, prostor kjer so nastajali srednjeveški rokopisi in Iniciale, je bila razstavljena v A Banki v Trzinu od 10. februarja do 10. marca 1995. Da je razstava lahko nastala, smo morali pregledati veliko literature in si delo razdeliti.

Anja in Eva sta se ukvarjali z arhivi, kot ene najpomembnejših ustanov, kjer hranijo dokumente, ki so dragocene priče človeških življenj, življenj dežel in narodov, brez katerih bi nam ostal popolnoma nerazumljiv marsikateri pojav sedanosti in brez katerih ne bi mogli ničesar slutiti o prihodnosti.

Rok in Primož sta raziskovala stare dokumente in knjige, ki naj bi opisoval Slovence v prvih zapisih, a je bilo delo izredno težavno, kajti politična, upravna in cerkvena razdrobljenost slovenskega ozemlja je povzročila, da se najstarejša in za ta obdobja najdragocenejša pričevanja o zgodovini slovenskega naroda hranijo v arhivih, knjižnicah in muzejih izven meja današnje Republike Slovenije. Napomenbnejši zapis o Slovencih je v knjigi Zgodovina Langobardov, avtor je Pavel Diakon, s konca 8. st.

Saša in Maja sta raziskovali prve slovenske zapise. To so Brižinski spomeniki, Celovski ali Rateški rokopis, Stiški rokopis in drugi manjši zapisi, kar dokazuje, da se je slovenski jezik zapisoval v krajših zapiskih za cerkveno rabo skozi ves srednji vek.

Špela, Maja in Urška pa so utirale pot med skriptoriji, kjer so nastajali srednjeveški rokopisi.

Svoje slikarske sposobnosti pa so pokazale Marjana, Barbara, Ana in Perta, ki so narisale veliko inicialk in obenem tudi raziskovale oblikovanje Inicial. Narisale (napisale)so tudi del stiškega rokopisa.

Da je razstava dobila pravo podobo nam je pomagala pri postavitvi tudi gospa Jolanda Tomazin.

Drugo raziskovalno delo pa nas je vodilo h KRUHU. Le to smo predstavili na celostnem kulturnem dnevu, pod naslovom KRUHA IN IGER.

Timsko delo je zajelo raziskovanje KRUHA od njegovega začetka in vse do današnjih dni. Dobili smo veliko informacij o kruhu, zato vam jih bomo na kratko predstavili:

V vsej zgodovini človeštva, od pradavnine naprej, je kruh pomenil srečo in blaginjo, pomankanje kruha pa bedo, revščino, vojno. Kruh je krojil usodo človeštva, zgodovino narodov, delil ljudi na revne in bogate, site in lačne, na gospodarje in podložnike.

Egipčani so 6000 let pred našim štetjem v grobove svojih faraonov polagali zrnje žita in krasili stene grobnic s slikami o peki kruha.

Na naših tleh pomeni povest o kruhu stoletja stare sanje slovenskega kmeta - tlačana, ki orje, seje in žanje graščakova polja in svoje skromne njive. Kruh mu pomeni praznik, kruh ima zanj čarobno moč, kruh je zdravilo, merilo blaginje, predmet spoštovanja.

Tudi v življenjskem krogu je kruh pombna stvar. Rojstvo, poroka, smrt. Ti trije pomembni dogodki so bili v preteklosti našega človeka povezani s številnimi običaji, šegami, navadami, verovanji. V prvi noči po otrokovem rojstvu, tedaj ko so vile rojenice obiskale njegov dom, jih je na mizi čakal hlebec kruha, da bi ob njem otroku sodile čim srečnejše življenje. S kosom kruha v malhi je nesel boter h krstu, da bi ta kruh dal prvemu beraču, ki ga je srečal, in s tem otroku priklical srečo. Ko je dekle kot nevesta odhajala iz domače hiše, je kot zadnje darilo dobila hlebec kruha - zato, da bi bila v novem življenju srečna, da ne bi manjkalo kruha. Ko so očeta zadnjič nesli čez domači prag, so v njegovem imenu domači delili po vasi kruh - da bi mu bila zemlja, ki jo je vse življenje oral, na njej sejal in žel, da bi mu dala - kruha.

Za konec pa vam bomo napisali še dva recepta:

DOMAČI KRUH

6 kg krušne moke, 5 - 7 dag kvasa, 7 dag soli in približno 3 litre mlačne vode

Moko presejemo in pustimo na toplem. Postavimo kvas. Zdrobljenega zmešamo z nekaj žlicami mlačne vode ali mleka, moko in žlico sladkorja. Pokrijemo in postavimo na toplo. Ko kvas vzide, ga denemo v presejano moko, prilijemo vodo, solimo in zamesimo kvašeno testo. Moramo ga dobro pognesti, da je testo vojno in prižno. Po vrhu ga malo pomokamo. Pogrnemo in pustimo vzhajati. Po približno dveh urah, včasih tudi treh, pregnetemo testo in ga oblikujemo v hlebce ali štruca. Vsakega posebej pognetemo in položimo v pogrnjen in pomokan pehar ali štručnico. Vogala prta zagnemo čez kruh in postavimo vzhajati. Vzhajanega spečemo. Pečen kruh dobro ohladimo in zbrišemo, preden ga načnemo.

ŠTRUCA IZ KIT - PLETENKA

80 dag pšenične moke, 1/2 l mleka, 5 jajc, 15 dag masla, 8 dag kvasa, 5 žlic sladkorja, sol rumenjaka.

Moko presejemo. Maščobo, jajca in sladkor penasto vmešamo. Porabimo samo rumenjake. Iz kvasa, mlačnega mleka, sladkorja in malo moke pripravimo kvasec in počakamo, da prične shajati. Mleko segrejemo in osolimo. Iz mlačnega mleka, moke in kvasa zgnetemo nekoliko bolj trdo testo, da se štruca ne razleze. Testo pokrijemo in pustimo vzhajati. Vzhajano testo razdelimo v toliko hlebčkov, kolikor svaljkov bomo potrebovali za izdelavo kit. Nekatere gospodinje napravijo spodnje kite iz treh svaljkov in zgornjo iz dveh. Vsak hlebček ponovno zgnetemo, pokrijemo s prtom in pustimo še nekaj časa vzhajati. Nato spletemo kite; najprej spodnjo, ki jo položimo na pomaščen pekač. Kito premažemo s stepenim jajcem. Nato spletemo drugo kito in jo položimo na spodnjo. Tudi to premažemo s stepenim jajcem. Ko je kita gotova, jo prekrijemo s prtom in pustimo še enkrat vzhajati. Pred pečenjem jo namažemo z rumenjacom. Segrejemo pečico na 200 stopinj Celzija in vanjo porinemo štruco.

PA DOBER TEK!

To je le utrinek, kako poteka delo pri zgodovinskem krožku. Če bi tudi vi radi spoznali atraktivnost takšnega dela, vas vabimo da se nam v naslednjem šolskem letu pridružite.

Člani zgodovinskega krožka in
mentorica prof. Mojca Lebar

REZULTATI 5. ŠOLSKEGA TEKMOVANJA V ZNANJU FIZIKE ZA BRONASTO STEFANOVO PRIZNANJE

8. RAZRED	TOČK	7.RAZRED	TOČK
1. KOKALJ JURE, 8.a	23	1.ZUPAN URBAN, 7.b	18,5
2. VETERNIK ANITA, 8.a	19	2. JAZBEC KATJA, 7.a	17,5
3. PRAPROTNIK JANEZ, 8.a	17,5	3. ROŽIC MATIC, 7.a	15
4. MEGLIČ PRIMOŽ, 8.a	17	4. MEGLIČ MATEJA, 7.c	13,5

SREBRNO STEFANOVO PRIZNANJE

Regijsko tekmovanje v znanju fizike za **SREBRNO STEFANOVO PRIZNANJE** je bilo 1.aprila na OŠ Tomaž Linhart v Radovljici.

Med 38.ekipami osmošolcev so tekmovali tudi učenci Jure Kokalj, Primož Meglič, Anita Veternik in Janez Praprotnik. Uvrstili so se odlično:

- 2. mesto: JURE KOKALJ IN PRIMOŽ MEGLIČ**
4. mesto: ANITA VETERNIK IN JANEZ PRAPROTNIK

ZLATO STEFANOVO PRIZNANJE

15. državno tekmovanje v znanju fizike za **ZLATO STEFANOVO PRIZNANJE** pa je bilo v soboto, 6.maja, na Pedagoški fakulteti Univerze v Ljubljani.

Na tekmovanju sta med 34.ekipami osmošolcev, ki so osvojili najvišja mesta na področnih tekmovanjih v devetih različnih slovenskih krajih, tekmovala tudi **PRIMOŽ MEGLIČ IN JURE KOKALJ** in osvojila odlično 6.mesto ter prejela tudi **ZLATI STEFANOVI PRIZNANJI**.

Primož Meglič in Jure Kokalj pa sta tudi prva in hkrati edina gorenjska osnovnošolca, ki sta, po vpeljavi Stefanovih priznanj, osvojila vseh 6 možnih Stefanovih priznanj za znanje fizike.

Mentor: Mišo Zaletel

REZULTATI ŠOLSKEGA TEKMOVANJA ZNAJ A MATERINŠČINE ZA BRONASTO CANKARJEVO PRIZNANJE

Tekmovanje iz znanja materinščine za bronasto Cankarjevo priznanje je bilo v petek, 17. februarja 1995, na naši šoli. Tekmovalci so pokazali veliko znanja o novem Slovarju slovenskega knjižnega jezika, o poznavanju zvrsti našega jezika, prebrali so knjigo Vitana Mala Na ranču veranda in napisali spis V besedi je moč. Največ točk so dosegle: **MARTINA PRAPROTNIK, 8.c, MARJA BOHINJEC, 8.a, BARBARA VESELINOVIČ, 8.d in KATJA ŠTER, 8.d.** Te učenke so se uvrstile na področno tekmovanje za srebrno Cankarjevo priznanje.

Bronasta priznanja so na tem tekmovanju osvojili še: **JANEZ PRAPROTNIK, 8.a, ANITA VETERNIK, 8.a, KARLA KODER, 8.b, MARTINA MIRIČ, 8.b, MAJA VESTER, 8.c, ANA LUČIČ, 8.d, SAŠA ROPRET, 8.d.**

SREBRNO CANKARJEVO PRIZNANJE

Tudi na območnem tekmovanju, ki je bilo 11. marca 1995 v Kranju, so bile naše tekmovalke zelo uspešne. Tekmovanje se je odvijalo pod istim naslovom V besedi je moč, seveda so bile naloge dosti težje, vse spise pa je pregledala pisateljica Berta Golob. Tekmovalo je 78 učencev iz osnovnih šol občin Kranj, Škofja Loka, Preddvor, Cerklje in Tržič.

Rezultati:

2. mesto	KATJA ŠTER	95 točk
9. mesto	BARBARA VESELINOVIČ	90,5 točke

Srebrni priznanji sta dobili tudi

MARJA BOHINJEC	79 točk
MARTINA PRAPROTNIK	76 točk.

Katja Šter pa se je uvrstila na državno tekmovanje za zlato Cankarjevo priznanje.

ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE

Katja Šter pa je bila izredno uspešna tudi na vseslovenskem tekmovanju v znanju materinščine za zlato Cankarjevo priznanje, saj se je med tekmovalci iz vse Slovenije uvrstila na **3. mesto.** Tekmovanje je bilo 25. marca na Pedagoški fakulteti Univerze v Ljubljani. Osvojila pa je tudi zlato Cankarjevo priznanje.

**ŠOLSKO TEKMOVANJE V ZNANJU
ANGLEŠKEGA JEZIKA**

REZULTATI:

1. MAJA VESTER, 8.c	46,5 točke
2. SIMONA ŠTRUKELJ, 8.c	42,5 točke
3. ANITA VETERNIK, 8.a	42,5 točke
4. BARBARA VESELINOVIČ, 8.d	40 točk
5. KATJA ŠTER, 8.d	40 točk
6. KARLA KODER, 8.b	39 točk

Te tekmovalke so se uvrstile tudi na občinsko medšolsko tekmovanje v znanju angleškega jezika, kjer so prav tako dosegle odlične rezultate.

**REZULTATI OBČINSKEGA MEDŠOLSKEGA
TEKMOVANJA V ZNANJU ANGL. JEZIKA**

2.-3. mesto	MAJA VESTER	91 točk
2.-3. mesto	BARBARA VESELINOVIČ	91 točk
5. mesto	KATJA ŠTER	87 točk
7. "	ANITA VETERNIK	84 točk
10.-11. "	SIMONA ŠTRUKELJ	80 točk
10.-11. "	KARLA KODER	80 točk

Tekmovalo je 16 učencev oziroma učenk iz vseh treh tržiških šol, srebrno priznanje sta prejeli **MAJA VESTER** in **BARBARA VESELINOVIČ** ter se uvrstili na državno tekmovanje.

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ KEMIJE ZA BRONASTO PREGLOVO PRIZNANJE

BRONASTO PREGLOVO PRIZNANJE so dobili :

MATEJA MEGLIČ, 7.c

PETER MARKIČ, 7.a

MATIC ROŽIČ, 7.a

KATJA JAZBEC, 7.a

Mateja Meglič in Peter Markič sta se uvrstila tudi na **regijsko tekmovanje**.

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ RAČUNALNIŠTVA

UDELEŽENCI:

1. TAMARA ROZMAN, 4.a
2. MARTIN ZAMAN, 5.a
3. DEJAN HERVOL, 5.a
4. MATIC ROŽIČ, 7.a
5. MARTIN ROMIH, 8.b

Tamara Rozman in Martin Romih sta se uvrstila na **regijsko tekmovanje**, ki je bilo v Kranju, 21.4.1995.

TAMARA ROZMAN je dosegla predpisano število točk in se tako uvrstila tudi na **državno tekmovanje**, ki bo v Ljubljani, 13.5.1995.

mentorica Sergeja Osredkar

ŠOLSKO TEKMOVANJE IZ ZNANJA MATEMATIKE ZA BRONASTA VEGOVA PRIZNANJA

Priznanja so prejeli:

5. razred

1. JANI VALJAVEC, 5.c
2. MATJAŽ ZUPAN, 5.b
3. MATJAŽ JERMAN, 5.c
4. SAŠA SAJOVIC, 5.c
5. ENES KORAČ, 5.b
6. VANJA BEGUŠ, 5.b
7. ŽIGA ŠTRUKELJ, 5.c
7. LADO DEŽMAN, 5.b

6.razred

1. IVAN MLINARIČ, 6.c
2. ALEŠ PAPLAR, 6.c
3. KLEMEN PERKO, 6.b
4. ŽIVA JALOVEC, 6.c
5. GREGOR PIPAN, 6.c
6. MIRAN NOVAK, 6.b
7. MATIC ŠVAB, 6.b
8. SERGEJA VALJAVEC, 6.a

SREBRNA VEGOVA PRIZNANJA

Med tekmovalci iz vseh treh tržiških osnovnih šol so zbrali zadostno število točk in dobili **SREBRNA VEGOVA PRIZNANJA** naslednji učenci naše šole:

6. razred

ALEŠ PAPALAR - uvrstil se je na 4.mesto

8.razred

JURE KOKALJ	1. mesto
JANEZ PARPROTNIK	2. mesto
KATJA ŠTER	5. mesto
PRIMOŽ MEGLIČ	5. mesto

Vsi štiri tekmovalci so se uvrstili tudi na **DRŽAVNO TEKMOVANJE**.

VESELA ŠOLA

Tekmovanje v znanju iz vesele šole je postalo že tradicionalno. Vsako leto se prijavi na razredno tekmovanje okoli 100 učencev. Pravico do udeležbe imajo vsi učenci od 4. do 8. razreda. Letos se je tekmovanja udeležilo 115 učencev. Razredne teste so reševali zelo uspešno, tako da se je kar 39 učencev uvrstilo na občinsko tekmovanje, ki bo 12. maja na Osnovni šoli Zali rovt. Želimo jim veliko uspeha.

LEGO KROŽEK

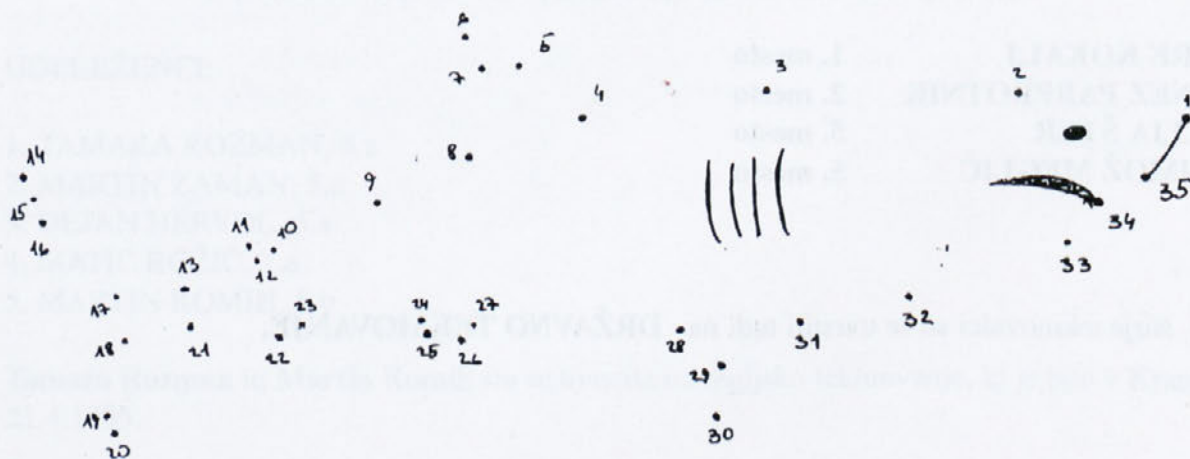
Že dve leti uporabljamo v 1. in 2. razredih kot učilo LEGO gradnike. Učenci so nad njimi navdušeni, zato se mi je septembra porodila ideja, da bi imela LEGO krožek. H krožku se je prijavilo kar 70 otrok iz 1. in 2. razreda. Razdelila sem jih v skupine in tako že celo leto ob četrtkih gradimo različne modele. Na žalost zaradi preštevilnosti nisem mogla organizirati krožka za učence 3. in 4. razredov. Verjetno bo prihodnje leto delo v krožku potekalo nekoliko drugače.

Prijavili smo se tudi na LEGO tekmovanje. V predtekmovanju, ki je potekalo aprila in so se ga udeležili tudi učenci 3. in 4. razredov, sta se najbolje odrezala **ANŽE LAUSEGGER (3. razred)** in **UROŠ MANDELIC (2. razred)**.

Oba učenca bosta zastopala našo šolo na **tekmovanju v Radovljici**.

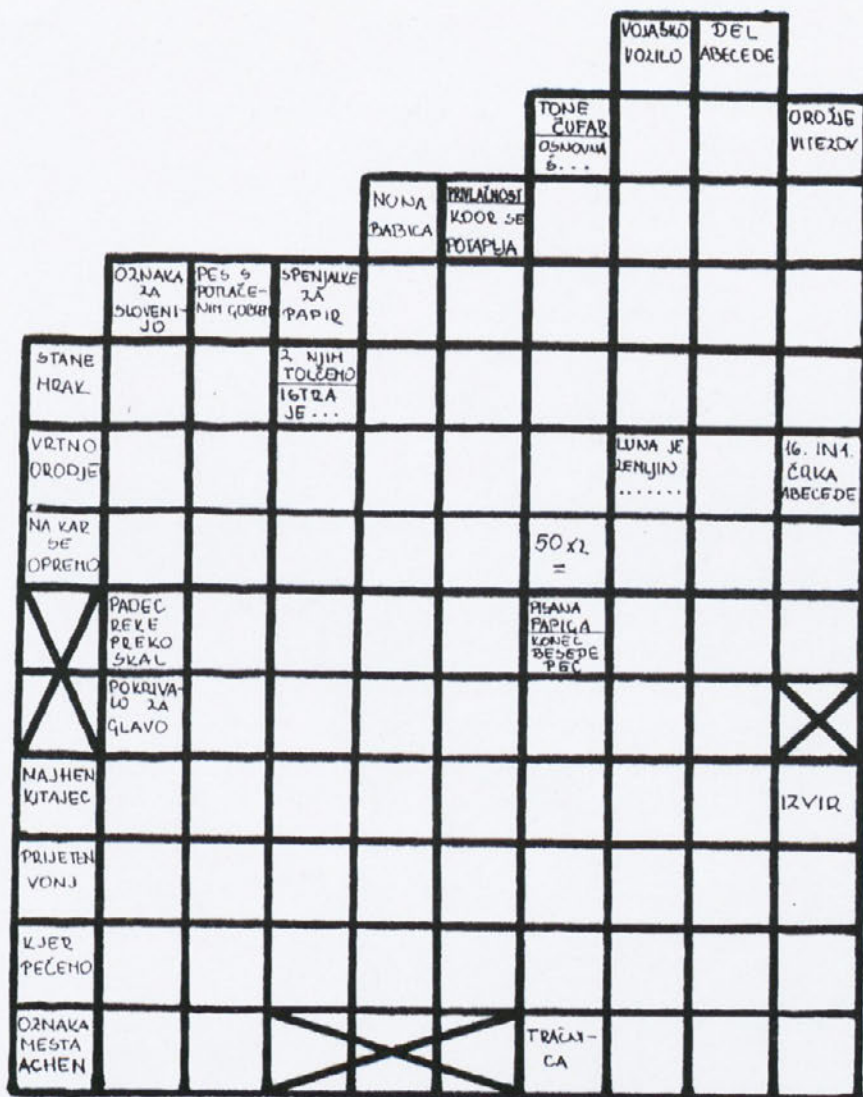
Mentorica Mirjana Kravcar

Kaj se bo prikazalo?

Dejan Veternik, 5.a

Sašo Lukič, 6.a

STEZICE, GLASILO UČENCEV O.Š. BISTRICA PRI TRŽIČU

UREDNIŠKI ODBOR:

JURE ZADNIKAR, ANJA KALOPER, SERGEJA VALJAVEC, EVA MOŠKON, ANJA GORIŠEK DAMJANA KNEŽEVIČ, MATEJA ROPOŠA in urednica ANITA VETERNIK.

IZBOR ILUSTRACIJ:

JOLANDA TOMAZIN

RAČUNALNIŠKA OBDELAVA TEKSTOV

METKA KAVČIČ, MOJCA LEBAR, SERGEJA OSREDKAR IN MARKO PETERNELJ

MENTORICA:

TANJA AHAČIČ

BISTRICA PRI TRŽIČU, maj 1995

OSMOŠOLCI V ŠOLSKEM LETU 1994 / 1995

8.A	8.B	8.C	8.D
<p>Borut Bogataj</p> <p>Marija Bohinjec Špela Bohinjec Urška Čadež Simon Eržen Žiga Fic Borut Jerič Primož Jurjevčič Jure Kokalj Boštjan Križaj</p> <p>Sebastjan Lombar Mateja Meglič Primož Meglič Matej Nemanič Mihaela Padar Janez Praprotnik Borut Raztresen Jure Stražisar Alenka Špental Zdenka Špental Maja Štefe Anita Veternik Marija Zupan</p> <p>RAZREDNIČARKA: Tanja Ahačič</p>	<p>Tine Bajt Alenka Bohinjec</p> <p>Barbara Brejc Sanel Čehiž Linda Dobre Jasna Dolžan Urška Dornik Marko Dubravčič Benjamin Goričan Emina Grošič Karla Koder</p> <p>Suzana Kristof Zoran Mijuškovič Martina Mirič Nina Mlakar Boštjan Perko Damir Pintarič Andreja Potočnik Goran Radišič Martin Romih Mitja Slabe Gregor Slapar Nataša Tomažin</p> <p>RAZREDNIČARKA: Vida Dežman</p>	<p>Matej Bečan Damjan Beguš</p> <p>Maja Jančeva Uroš Jankovič Dragana Katič Metka Kim Ines Korinšek Katarina Kovačević Karmen Logar Mitja Ožvald Nina Paplar</p> <p>Primož Papler Aleš Perko Matej Podrekar Martina Praprotnik Simon Primožič Pucej Rok Simona Seiškar Edgar Šnobel Simona Štrukelj Ksenja Šulgaj Maja Vester Karolina Vlahovič</p> <p>RAZREDNIČARKA: Majda Bauman</p>	<p>Peter Aljancič Alenka Cvek</p> <p>Katja Cvek Marko Cvek Monika Duh Urška Gabor Špela Germovšek Gregor Golmajer Matjaž Kopač Andrej Leontič Boštjan Livk</p> <p>Ana Lučič Marjana Mežek Denis Pavlovič Urban Premrl Saša Ropret Peter Selko Katarina Šter Anže Štular Maja Šuštar Barbara Veselinovič Mitja Vidmar</p> <p>RAZREDNIČARKA: Mojca Lebar</p>

RAVNATELJ
Anton Ručigaj